

Intvizitor

Johan Justoň

I.

Zima začala ten rok mnohem dříve než obvykle. Měsíc Teantelia, odměřující s odvěkou přesností rok za rokem, byl ještě vysoko na obloze, ale svahy Měsíčních hor už pokrýval první sníh. Dolů do nížin pomalu scházeli paštevci a honáci dobytka, jejichž život byl po většinu roku pevně spjat s divokým krajem tam nahoře, krajem krvelačných bestíí, skalnatých štítů a častých bouří. Pouze přes zimu se stěhovali do řídkce obydlených krajů v podhůří, aby tam v malých ubohých vesnicích a městech ustájili panská stáda a přečkali nejtěžší mrazy, které mnohdy usmrtily i velké černé medvědy. Ten čas trávili především v krčmách, popíjením a chváštáním svými příběhy, na kterých nebylo ani zrnko pravdy. Takový čas zrovna nastával a městečko Werthem pomalu ožívalo. Byla to odpudivá zapadlá díra, štoka toho nejhlubšího lidského bahna, které kdy spatřilo světlo světa. Obehnáno palisádovou hradbou ukrývalo v sobě neformné shluky starých domů, které ve své ubohosti připomínaly rozpadající se ruiny.

Úplně z jiného směru, než ze kterého přicházeli do města horalé se svými stády, vjel do města jednoho podzimního večera kněz na klidné strakaté kobyle. Rozbředlý sníh a bláto střikalo do všech stran, když projížděl palisádovou branou. Vojákům na stráži pokynul rukou a požehnal jim, ti si ho ale pouze zaraženě prohlíželi. Když přes večerní šero rozeznali šarlatový plášť s černým lemováním, hluboce se uklonili a s pokorně skloněnou hlavou nechali jezdce projet. Když zmizel v křivolakých uličkách a oni si byli jisti, že je nemůže slyšet, prohodili si několik bručivých poznámek. Obavy se u nich střídaly s nevolí. Do města právě přijel inkvizitor.

„Čekal bych, že pošlou někoho jinýho,“ pronesl jeden z vojáků a uplivil si z hradby.

„Jo, někoho trochu staršího,“ souhlasil druhý a vrhl letmý pohled do tmy za sebou, aby se přesvědčil, že je nikdo neposlouchá. Ale nikdo nebyl v dohledu, jezdec už dávno zmizel ve městě.

„To nám začnou pěkný časy, když nám sem páni z jihu poslali inkvizitory. Slyšel jsem, že se s ničím nezdržují – prostě někoho obviní a mučí tak dlouho, dokud se nepřizná a neřekne i to, co sám neví!“

Druhý strážný přikývl, ale nijak to nekomentoval. O těchto věcech bylo radno mlčet. Místo toho obrátil svůj zrak k nedalekému šibeničnímu vrchu, na kterém se proti šedé obloze temně rýsovaly šibenice z nedávné popravy. Strážný by přísahal, že se na něj oběšenci i přes tu vzdálenost pohrdavě smějí.

„Za to může ta malá děvka,“ řekl posléze. „Měli jsme ji už dávno nechat pověsit a byl by klid!“

Kněz pomalu projížděl ulicemi a bedlivě zkoumal okolí. Vůbec se mu tohle město nelíbilo. Páchlo plísni a výkaly a ze všeho nejvíc mu připomínalo brloh plný smilstva a hříchu, jak ho zobrazovaly ilustrace v liturgických knihách. Potřásl rameny ve snaze zbavit se zimy a nepříjemného pocitu, který na něj padl. Pravda – i v Glatzburgu, velkém městě na jihu, ze kterého kněz pocházel a kde navštěvoval seminář, byly také chudinské čtvrti. Ale ani tam nevládla taková bída a nouze jako zde, daleko na severu říše.

„Hic sunt leones,“ zašeptal tiše, ale potom sám sebe vyplísnil za svou ironickou poznámku. Konec konců, řekl si, byl jsem pověřen případem a ten musím vyšetřit, i kdyby mě cesta zavedla do samotného pekla!

Pomalou projížděl městem, celý ztracený a stísněný, až se nakonec vymotal z temných křivých uliček a stanul na roz-

lehlém náměstí, lemovaném kamennými měšťanskými domy. Byla to nejvýstavnější část města, kde žili nejbohatší měšťané a šlechtici, přesto však působila dojem velké chudoby. Místo dlažby ležela na náměstí hluboká vrstva bahna, kterou se s námahou prodíralo několik pozdních chodců.

„Kde bych našel zdejší hejtmanství, dobrý muži?“ zeptal se kněz jednoho z kolemjdoucích. Oslovený muž vzhlédl a polekaně uštopil, když poznal, kdo proti němu stojí. Strach mu však nedovolil obrátit se k jezdcí zády a utéct. Místo toho ukázal rozechvělou rukou k jednomu z rozpadajících se domů.

„Tam, otče,“ vykoktal ze sebe a uhýbal očima do stran, aby nemusel znovu pohlédnout na šarlatový plášť inkvizitora. Symbolizoval totiž mučení a smrt.

„Díky, dobrý muži,“ odpověděl mu kněz a přinutil se do přátelského úsměvu. Pobídl koně a přejel náměstí daným směrem. Před hejtmanstvím seskočil a s odporem sledoval, jak jeho vysoké střevíce mizí až po kotníky v černém bahně. Pokusil se je očistit o kamenné schodiště vedoucí k bráně, ale nepovedlo se mu to.

Hřích se těžko smývá, jakmile jednou přilne k duši, pomyslel si kněz, když několikrát udeřil rezavým klepadlem o bránu. Vysloužil si za to spršku mokrého sněhu, který mu ze střechy spadl na ramena a rychle se vsakoval do šarlatové látky jeho pláště.

„Co k čertu chcete?“ zavrčel hlas strážného zpoza dveří. Když nevrle otevřel, udeřil kněze do nosu smrdutý dech prosycený lacinou kořalkou. Stál před ním starší voják ve špinavé uniformě královské stráže a viditelně se kolébal ze strany na stranu. Prázdným pohledem tupě zíral na kněze v šarlatovém plášti a snažil se pochopit, kdo to je. Jakmile mu opileckou myslí projel záblesk poznání, okamžitě se zlomil v pase jako podtátý a ukláněl se až k zemi.

„Odpusťte mi, vaše blahorodí, já ehm-“

Kněz ho nesmlouvavě zadržel zvednutou rukou. „Jdu za hejtmanem Olekem, vojáku. Doved' mě k němu. Hned!“

„Jistě pane, jak si přejete. Následujte mě – ehm – tudy,“ vysoukal ze sebe voják přiškrceným hlasem. V hrdle měl prázdnou jako kdyby mu ho štahovala katova oprátka. Vlastně tomu nebyl tak daleko. Muži před ním by stačilo říct jediné slovo.

Hejtmanství bylo odpudivé jako celé město. Stísněné kamenné chodby a místnosti bez oken byly zahaleny večerním šerem, které bylo jen místy rozehnáno svitem několika pochodní. Voják vedl inkvizitora dlouhou chodbou až ke schodišti, vedoucím do prvního patra. Cestou minuli temnotou zahalený vchod do podzemního žaláře, odkud se ozývaly přidušené ženské vzlyky plný bolesti a beznaděje. Kněz se tázavě otočil na vojáka, ten ale uhnul pohledem a nervózně se po-usmál.

„Městský žalář,“ řekl nakonec s pokrčením ramen a opět vykročil. Kněz věnoval temnému průchodu poslední hloubavý pohled a následoval strážného. Poněkud se otřásl při představě, že se do těch míst bude muset už brzo podívat. Tak tomu alespoň stálo v pokynech. Přijet, vyšetřit, potrestat. Těžký byl život inkvizičního vyšetřovatele. Bylo to však zároveň jeho svaté poslání a kněz ho čtil a miloval.

Mezitím došli do prvního patra, kde se voják zařadil u masivních dřevěných dveří. Rázně na ně zaklepal a uštopil, když se zpoza zavřených dveří ozval chraplavý hlas hejtmana. Kněz odhodlaně vstoupil, přítom ale stačil vrhnout na vojáka zpytavý pohled, který mu způsobil bezesnou noc.

Uvnitř místnosti bylo příjemně, neboť z velkého krbu sálalo povzbudivé teplo. Hejtman Olek vyskočil od stolu tak rychle, že přitom málem převrhl těžkou židli, na které seděl. Byl to hubený šlachovitý muž, který v dětství prodělal spalničky, které po sobě zanechaly spouštu drobných jizev. Oči se mu horečnatě leskly a dolní ret se mírně chvěl, když promluvil.

„Vaše čtihodnosti, nečekali jsme vás tak brzo!“

„Cesta uběhla rychleji, než jsem myslel,“ odpověděl inkvizitor. „Je v tom snad nějaký problém?“

„Ne – ne, vůbec ne, žádný problém, čtihodnosti. Proště jsme vás nečekali tak brzo.“

Kněz pokýval hlavou a ukázal ke dveřím, kde zanechal opilého vojáka.

„To zřejmě vysvětluje skutečnost, že u vás vojáci ve službě pijí, že?!“ řekl.

Hejtman zrudnul a ruce se mu rozechvěly.

„Omlouvám se, čtihodnosti. Dám to okamžitě prošetřit a viníka potrestat!“

Inkvizitor smířlivě přikývl. „Myslím, že dvacet dní ostré káznice mu bude stačit.“

Hejtman něco nesrozumitelně zamumlal a pokynul mladému muži, aby se posadil. Tak už je to tady, pomyslel si. Máme na krku inkvizitora a co nevidět začnou padat hlavy!

„Dovolte, abych se vám nejprve představil,“ řekl kněz. „Jmenuji se Maxmilián Conti a jsem vyšetřovatel svatého oficia a byl jsem vyslán inkviziční kurií v Glatzburgu, abych prošetřil zdejší – ehm – události. Myslím, že průvodní list jste už obdržel, že?“

„Ano, čtihodnosti, obdržel,“ přikývl hejtman hlavou. Pomalu nabýval ztraceného klid. Čekal někoho jiného, někoho staršího. Zkušenějšího. Ale kněz před ním vypa-

dal mladě, tak moc mladě. Zdá se, že sem poslali kněze, který nedávno vylezl ze semináře, pomyslel si. Ale raději opatrně – i nový inkvizitor dokáže věšet stejně rychle jako starý a zkušený!

„Obžalovanou jsme zajištěli před dvěma týdny, otče,“ řekl. „Během jejího pobytu zde se několikrát pokusila vyvolat ďáblы a svěst naše strážné. Je to učiněný rarach, na to můžete vzít jed!“

Kněz odmítavě sraštil čelo. „Díky za vaše závěry, pane, ale pokud dovolíte od toho jsem tady já.“

„Ehm – jistě, otče. Budete si přát vyslechnout tu couru hned teď?“ zeptal se hejtman. „Nechám pro vás připravit mučírnu.“

Knězi se při té představě sevřelo na okamžik hrdlo. Věděl, že tak bude muset pravděpodobně učinit, ale podvědomě to odkládal na co nejpozdější dobu. Jeho ruka mimoděk sevřela rúženec, který měl kolem krku – ostatně jako vždy, když se musel co nejrychleji rozhodnout a hledal pro svou volbu požehnání.

„Ano, půjdu se na obviněnou podívat hned teď,“ řekl nakonec. „Nícméně vyslechnu ji až později!“ dodal vzápětí. Cítil se po cestě unavený, celé tělo ho bolelo a nechtěl vyšetřování ohrozit případnou roztěkanoostí své mysli.

Opuštěli hejtmanovu pracovnu a z přízemí sestoupili po úzkých kamenných schodech do podzemní kobky, která sloužila jako měštské vězení. Pach výkalů a zvratků udeřil Maxmiliána do nosu tak prudce, až se na okamžik zaštvil.

„Tudy, otče,“ vybídl ho hejtman. „Už tam skoro jsme.“ Oči mu přitom zlomyslně plály.

Maxmilián potlačil chuť zvracet a donutil se pokračovat v chůzi. Něco tak odporného ještě nezažil. Od-

někud z šera dlouhé vězeňské chodby se ozývaly přidušené ženské výkřiky a šteny. Maxmilián vytušil, že vychází z poslední cely, jejíž dveře byly pootevřené a klíče visely v zámku. Tázavě se podíval na hejtmana, který kráčel vedle něho a snažil se vyhybat štružkám výkalů.

„Je tam vzadu, ta malá ďáblice, otče!“ řekl hejtman nahlas a ozvěna jeho slov se rozlétla všemi směry. Z několika nejbližších cel se ozvaly zvuky odsouvajících se těl, jak se vězni snažili dostat co nejdál od světla vrhaného hejtmanovou lucernou. Než došli na konec chodby, z otevřené cely vyběhl tlustý strážný a narychlo si zapínal kalhoty. Když spatřil Maxmiliána s hejtmanem, celý ztuhnul a neschopen pohybu na ně zíral.

„Co dělal ten strážný v cele?“ zeptal se rozzlobeně Maxmilián. „Copak neznáte arcibiskupský výnos o nakládání s obviněnými? Víte, jaký je trest za jeho porušení?“

Smrt, pomyslel si hejtman. Ostatně jako za většinu jiných prohršeků proti církevním nařízením a zákonům. Tak už to v té době chodilo.

„Pokusila se vyvolat ďábla, otče!“ vyhrkl ze sebe obézní strážný. Upocené maštné tváře se mu přitom třásly jako odporné rudé vředy. „Musel jsem jí v tom zabránit, jinak by nás tady všechny posedla!“

Maxmilián ho s nechutí umlčel pokynem ruky. „Počkejte tu na mě, prohlédnu si obžalovanou!“

Hejtman se na něj tázavě podíval. „Jste si jist, že k ní chcete vstoupit do cely, otče?“ V jeho hlase se mihl náznak pochybností. Maxmilián se na něj podíval a doufal, že jeho pohled byl přesvědčivější než pochybnosti, které jím v těchto odpudivých místech otřásl.

„Jsem si naprosto jistý – nechte ty dveře otevřené a počkejte tu na mě!“

Hejtman Olek pokrčil rameny a uštopil i se strážným stranou. Voják si spěšně zasunoval špinavou propocenou košili do kalhot.

Stůj při mně, Bože, pomyslel si Maxmilián a vstoupil do cely. V malé kobce vládlo tíživé šero, přesto v jejím rohu rozeznal skrčenou dívku. Když ho spatřila, objala si pažemi kolena a schoulila se do sebe. Její nahé tělo bylo pokryto špínou, která se na mnoha místech mísila s krvavými podlitinami. Vlasy měla spleené do několika chuchvalců a z otevřené rány na spánku jí prýštila krev.

Maxmilián zůstal stát jako zkamenělý. Na tohle nebyl připravený. Na tohle ne. Čekal ďáblem posedlou stařenu, které z očí šlehá oheň, nebo čarovnou krásku, která obcuje po nocích s démony. Ale nečekal potlučenou dívku, která se stěží dala nazývat ženou, a kterou před chvílí znásilnil ten odporný chlap, co nosí uniformu královské stráže.

Však ďábel má tisíce podob, připomněl si Maxmilián kázání svých učitelů a pokusil se vytěsnit z hlavy jakékoli ukvapené závěry. Zcela se mu to však nepodařilo.

Udělal několik kroků k dívce, aby jí mohl pohlédnout do tváře. Vydala několik poplašených zvuků a pokusila se odtáhnout pryč.

„Neboj se, nic ti neudělám,“ řekl kněz a snažil se, aby se mu nechvěl hlas. „Řekni mi, ty jsi Miriam Flandersová?“

Bázkivě se na něj podívala a Maxmilián v její tváři stěží poznal tvář dívky – tak moc byla potlučená. Napůl odtržený ret jí odhaloval drobné zoubky potřísněné zasklou krví. Vypadala, jako kdyby se něčemu odporně šklebila. Oči měla podlité krví a tváře zmodralé bitím a zimou. Chvilí mu hleděla do očí, ale potom její zrak sklouzl na šarlatový plášť inkvizitora a její výraz se změ-

nil. Maxmilián nedokázal posoudit jak, protože do očí jako měla ona ještě nikdy nehleděl. Ustoupil stranou.

Dívka začala vydávat tiché zvuky, zkomolené poraněnými rty. Přitom se kolébala ze strany na stranu a lomila rukama, přikovanými těžkými řetězy ke zdi kobky. Maxmilián udiveně zakroutil hlavou. Ta dívka před ním, která měla obcovat s ďáblem, se modlila.

„Je všechno v pořádku, otče?“ zeptal se hejtman, který se právě objevil v cele. „Vypadáte nějak bledě!“

Maxmilián odtrhl pohled od dívky, zhluboka se nadechl a s těžko skrývaným hněvem se osopil na hejtmana.

„Do její cely už nikdo nevstoupí, rozumíte? Ani vy, ani ten tlustý strážný a ani nikdo jiný, dokud já neřeknu. Ta dívka byla pravděpodobně znásilněna a mnohokrát týrána a já hodlám přijít na to, co se tady děje!“

„Myslel jsem, že jste tady, abyste ji nechal upálit, otče?“ řekl hejtman s pokrčením ramen. „Ale jak si přejete – nikoho k ní nepuštím.“

Maxmilián krátce přikývl a opustil kobku. Spěchal po chladné dlažbě ke schodišti, které ho vyvedlo ven z té odporné díry. Hejtman ho sledoval s mírným úšklebkem, který se pomalu zvětšoval. Takový cucák, pomyslel si. Kde si myslí, že je?

II.

Maxmilián stál s tváří obrácenou vzhůru k temnému nočnímu nebi, ze kterého padal huštý déšť se sněhem. Chlad se mladému knězi zařezával do morku kostí, ale on se neodvrátil. Potřeboval cítit bolest, aby nemusel myslet na to, co právě zažil. V jaké odporném místě se to nacházel? Vše, co se naučil a co očekával, se do této špinavé štoky vůbec nehodilo. Kde byl člověk posednutý temnými silami, freneticky odříkávající zapovězené modlitby ďáblův? A kde byla spravedlnost ztělesněná říší a Bohem? Nedávalo to smysl.

Maxmilián potreboval najít ztracený klid. Tohle byl jeho první případ a on najednou nevěděl, co si počít. Toužil se vyzpovídat a poradit se s někým zkušeným, kdo by tomu všemu dokázal dát smysl. Rozhlédl se po nočním městě a následně zamířil ke kostelu zdejšího opatství, které se nacházelo nedaleko. Už samotný pohled na sakrální stavbu vzbuzoval v Maxmiliánovi pocit bezpečí. Temnotou zahalené zdi opatství znamenaly hranice mezi okolním hříšným světem a svatou půdou, kde se vše řídilo odvěkými zákony páně. Jedině tam mohla zmítaná duše najít odpočinek a milosrdenství. Proto tam Maxmilián zamířil nejbližší cestou a počítal při tom každý krok.

To byl důvod, proč tehdy před lety vstoupil do semináře. Církev ultherštská znala odpovědi na jeho otázky a dokázala mu poskytnout klid v duši, který tak dlouho nemohl najít. Dala mu nové jméno, budoucnost a skálopevnou jistotu o všem, na co jen pomyslel. Věděl, že služba Bohu ho jako inkvizičního vyšetřovatele vystaví mnoha zkouškám, ale nikdy nečekal, že se tak štane hned

při jeho prvním případě. Jiště, stál už několikrát tváří v tvář kacírům, ale nikdy neměli tvář potlučené dívky. Neuvědomil si, do jakých situací se může při svém poslání dostat a čemu všemu bude muset čelit. Kde byla pravda? Jak hluboko pod povrchem zkaženého světa se ukrývala před zraky služebníků Božích?

Mohutná stavba kostela se před Maxmiliánem vynořila ze tmy a mladý kněz zamířil k budově nepříliš rozlehlého opatství, stojící v těsném sousedství. Musel si promluvit se zdejšími opatem, ohlásit mu svůj příchod a vyžádat si od něj celu pro svůj pobyt zde, v tom hříšném doupěti neznaohů a vyvrhelů. Ale především se potřeboval vyzpovídat a najít ztracený klid.

Většina oken opatství byla sice potemnělá, ale z jednoho se i přes zavřené okenice linulo ven do ulice slabé světlo. Proto Maxmilián zaklepal na dveře a čekal.

Přišel mu otevřít mladý jáhen, vytáhlý chlapec s podobaným obličejem a propadlými tvářemi. Pod očima měl tmavé kruhy od dlouho trvající únavy. Vrhel na Maxmiliána prázdný pohled, který se však brzo naplnil překvapením. Zcela ztratil řeč a pouze několikrát naprázdno otevřel ústa. Nakonec se vrhl k Maxmiliánově ruce a vroucně ji políbil.

„Ctihodnosti, jaké to štěstí pro naši komunitu, že nás počtil svou přítomností vyslanec svaté inkvizice. Jmenuji se Thomas a z celého srdce vítám na svaté půdě wertsheimského opatství!“

„Vstaň, chlapče,“ vybídl Maxmilián hocha a musel ho nakonec vzít za paži, aby se jáhen skutečně postavil. Pohlédl mu do tváře, ale mladík se jeho očím vyhnul a se sklopeným zrakem marně hledal spásu na špičkách svých štréviců.

„Oznam laskavě opatovi, že dorazil vyslanec glatz-

burgské inkviziční kurie a že si s ním přeje hovořit,“ řekl Maxmilián. Jáhen se uctivě poklonil, až jeho stará hnědá kutna smetla bláto ze zápraží a vybídl Maxmiliána, aby ho následoval. Ve dvoře přivolal dalšího jáhna a nechal ho pošťarat se o Maxmiliánova koně. Kněze samotného převedl přes rozbahněný dvůr a vyvedl ho do prvního patra kamenné budovy opatství. V rozlehlém sále s okny do dvora nechal mladého kněze s omluvou čekat a vydal se hledat opata.

Maxmilián osaměl a bezmyšlenkovitě se procházel po sále, který tonul v temnotách. Z nějakého nepochopitelného důvodu se ho stále držel stísněný pocit obav a pochybností. A to i přesto, že se už nacházel na svatě půdě, což se mu ještě nikdy předtím neštalo. Zvažoval, jestli se nemá na chvíli věnovat modlitbám a hledat v nich sílu a utěšení, ale nakonec se přiměl k prohlídce tmavého sálu. Jeho kroky se rozeznaly po kamenné dlažbě a ozvěna zaševalila v odlehlých koutech. Pomalu procházel kolem řady soch svatých proroků, které stály rozešřaveny po obvodu sálu. Snažil se v noční tmě rozeznat rysy jejich obličejů. Vždy ho fascinovaly jejich výrazy odrážející utrpení, kterým každý z nich za svůj pozemský život prošel. Měl pocit, jako kdyby se mu vždy snažili něco říct a jejich prázdňé pohledy na něj hleděly s tichým poselstvím. Ale zde, ve werthemském opatství ten pocit neměl. Sochy svatých hleděly tak nějak skrze něj kamsi ven na dvůr.

Maxmilián se zachvěl náhlým pocitem chladu a raději od soch uštopil. Rozhlédl se po nějakém světle, ale nic nenašel. Proto přistoupil k oknům, kudy do místnosti pronikalo alespoň trochu slabého nočního světla. Představa, že stojí obklopen ponurým stínem soch ho bůhví proč děsila.

Dole na dvoře zahlédl nějaký pohyb. Temnotou zahalená postava se pomalu plížila podél zadního traktu opatství a zastavila se u malého vedlejších vchodu. Maxmilián ji nejprve nevěnoval mnoho pozornosti, neboť ji pokládal za některého z farníků, ale potom mu zvědavost nedala a tak se naklonil blíž, aby lépe viděl. Skrze nekvalitní sklo byly obrysy postavy rozpity do pitoreskních tvarů. Přesto měl pocit, že zahlédl tvář nočního návštěvníka v okamžiku, kdy se dveře otevřely a ven proniklo světlo z malé lucerny. Byla to tvář hejtmana Oleka.

Maxmilián instinktivně ustoupil o několik kroků zpět. Osoba, která hejtmana vpuštěla dovnitř, vyhlédla nervózně ze dveří a na chvíli stanula v přívalu deště se sněhem. Když se přesvědčila, že nikdo není na blízku, spěšně zavřela dveře a rozbahněný dvůr potemněl. Maxmilián chvíli vyčkával a potom se znovu odvážil nahlédnout do dvora. Ten však zel prázdnotou.

Odšoupil od okna a nerozhodně přecházel po místnosti. Chvilími poslouchal, jestli nezaslechne zvuk blížících se kroků. Čas se vlekl. Nebyl si vůbec jist, koho tam dole spatřil. Ale jestli to byl hejtman Olek, bylo krajně podezřelé, proč tak pozdě v noci navštívil opatství. A už vůbec Maxmilián nechápal, proč opatovi tak dlouho trvá, než ho přijme. Začínal pomalu nabývat pocit, že v tomto městě není nic jak má být. Pokusil se uklidnit krátkou modlitbou k Matce bohorodiče, ale nedařilo se mu soustředit na text, i když ho znal z paměti. Byl příliš zamětnán čekáním na cokoli, než aby byl schopen i tak jednoduchého liturgického textu. Maxmilián byl napjatý a to ho činilo nervózním a nesoustředěným.

Trvalo snad celou věčnost, než se po chodbě konečně rozezněl zvuk blížících se kroků. Do místnosti

vníklo světlo, které okamžitě rozehnalono noční stíny.

„Vaše čtihodnosti,“ zalomil rukama opat v šedozelené kutně, když se chvatným krokem blížil k Maxmiliánovi. „Račte mi prominout to nedůstojné zdržení, kterému jste byl vystaven. Nečekali jsme vás uprostřed noci!“

„To je v pořádku, bratře,“ odvětil Maxmilián a krátce si opata prohlédl. Byl to nezvykle vysoký muž s hluboko položenýma očima, které vrhaly ostrý a pronikavý pohled. Ve světle lucerny, kterou nesl, se mu oči horečnatě leskly jako pár černých diamantů. Tunika, kterou měl na sobě, byla na ramenech neznatelně provlhlá a její spodní lemy potřísněny několika kapkami čerstvého bláta, jako kdyby opat před chvílí přiběhl zvenčí.

„Vytrhl jsem vás ze spánku, že?“ zeptal se Maxmilián.

„Přesně tak,“ usmál se přívětivě opat a odhalil tak řadu nažloutlých zubů, místy zčernalých kazem. „My starší lidé potřebujeme odpočinek víc než cokoli jiného,“ dodal smířlivě.

Maxmilián náhle nevěděl, co říct. Původně sem přijel, aby si s opatem pohovořil o situaci ve městě a našel u něj klid a oporu. Ale ten muž mu lhal do očí a jestli mohl Maxmilián soudit, tak lhal velmi dobře. Pokud ovšem neměl ložnici někde pod širým nebem.

„Došli jsme vaše průvodní listiny už před několika dny, ale čekali jsme, že se zdržíte kvůli počasí,“ řekl opat a vrhl na Maxmiliána letmý pohled. Mladý kněz však mlčel.

„Vypadá to, že letos začala zima nezvykle brzo,“ dodal opat s nepatrným zaváháním. Pravděpodobně ho vyvádělo z míry Maxmiliánovo mlčení.

„Ano, zima přišla velmi brzo,“ řekl konečně Maxmilián a snažil se rychle vymyslet, jak se zachovat. Přímé chování, kterému se navyknul během pobytu v semináři,

ho nabádalo, aby se opata otevřeně zeptal a nechal ho vše vysvětlit. Určitě existoval byl nějaký důvod, proč věci vypadaly jinak, než jak se zdály. Vždyť ten muž je ve službě našeho Pána přinejmenším třikrát tak dlouho než já, uvědomil si Maxmilián. Tak proč mám o jeho chování pochybnosti?

„Otče Maxmiliáne,“ vyrušil ho opat z úvah, „chtěl byste si teď pohovořit o poslání, které vás k nám přivádí, nebo raději počkáte do rána? Nechal jsem vám už připravit celou a teplou večeři. Konec konců – ráno moudřejší večeře, že?“

„Ano, máte pravdu,“ souhlasil po krátkém zaváhání Maxmilián. Rozhodně neměl chuť se začít bavit o tom zužobeném stvoření dole v městské cele. Potřeboval si promyslet další postup a na to byly noční modlitby to nejlepší.

Opat ho dovedl temnými chodbami starého opatství do křídla, kde se nacházel dormitář. V poslední z řady cel našel Maxmilián vše, co potřeboval – lůžko, jídlo a modlitební lavici.

„Připojíte se ke mně při ranní bohoslužbě, otče?“ zeptal se opat, když se obracel k odchodu. „Bylo by mi velkou ctí, kdybyste tak učinil!“

„Ale jistě,“ odpověděl pohotově Maxmilián. „Moc rád tak učiním – spolu s vašimi bratry a novici.“

Opat si nepatrně odkašlal. „Je mi líto, ale kromě mých dvou jáhnů zde nikdo není. Ostatní naši bratři objíždí v tento čas okolní horské vesnice a udělují poslední pomazání těm, kteří se pravděpodobně nedožijí jara.“

Maxmilián se otřásl. „Udělíte zde poslední pomazání ještě předtím, než smrt skutečně přijde?“

Opat vrhl na Maxmiliána hloubavý pohled. „Smrt si v těchto končinách vybírá krutou daň, otče. O tom se jistě sám brzo přesvědčíte.“ Jeho hlas měl v sobě cosi naléhavého.

„A určitě byste nechtěl, aby kvůli sněhu museli zenukl čekat až do jara, než se jejich duše budou moci vydat na poslední cestu, že? To by bylo nelidské!“

Maxmilián neměl, co by k tomu dodal. Vlastně se tomu ani nedivil – zdejší kraj mu začínal nahánět hrůzu svou syrovoostí a podivnými zvyky.

„Tak přeji dobrou noc, otče,“ rozloučil se opat. „Jste v tomto křídle sám, takže by vás v noci nemělo nic rušit. A nezapomeňte něco pojíst – prázdný žaludek přináší noční můry!“

S těmi slovy odešel a zanechal Maxmiliána o samotě. Na jeho tváři se přitom objevil zlověstný úsměv, který však Maxmilián nemohl nikdy spatřit. Mladý kněz chvíli zkoumal pohledem místnost, potom se mu ale v žaludku ozval hlad a tak se pustil do nachystaného jídla. Chutnalo zvláště, zřetelně v něm cítil chuť koření, které ještě nikdy neokusil. Ale brzo si toho přestal všimnout a přisoudil to zdejší kuchyni, která byla ve Werthemu pravděpodobně stejně zvláštní, jako celý kraj. Proto si ani neuvědomil, že mu dřevěná lžice vypadla z ruky a jeho tělo se bezvládně svalilo na lůžko. Oči obrácené v sloup hleděly nepřítomně vzhůru ke stropu.

Dveře jeho cely zavržaly v pantech a do místnosti vstoupily dvě postavy. Byl to opat a hejtman, oba v dlouhých černých pláštích. Stáli nad bezvládným Maxmiliánem jako dva supové nad mršinou.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se hejtman Olek. „Přijel moc brzo, čmúchal jeden. Kdyby poslali starýho Kiliána nebo Revora, měli bychom přinejmenším ještě týden, než by sem některý z těch starých dědků dojel.“

„Nedá se nic dělat, bratře,“ řekl opat. „Musíme se s tím vypořádat, a to hned teď!“

Olek neznatelně poblednul. „Snad ho nechceš zabít, Stefane? To bychom měli na krku oprátku dřív, než by ses stačil vyzpovídat!“

„Ne, nic takového nehodlám učinit, hlupáku. Spíš hodlám věci zařídit tak, aby náš mladický inkvizitor sám poznal, že jeho práce může být i zábava. Nebo dokonce posedlost!“

Hejtman na opata zamračeně pohlédl. Ten trpělivě vyčkával, dokud se na hejtmanově tváři neusadil široký zlý úsměv.

„To je skvělý nápad, Stefane. Už se těším, jak si to zítra s tou malou děvkou pěkně rozdá!“

Opat se shýbl k Maxmiliánovi a vyzdvihl mu nohy na poštel. Pohládl ho po hladce oholené tváři svou drsnou mozolnatou rukou a nehezky se usmál. „Neboj se, můj příteli, zítra se probudíš jako úplně nový člověk!“

Potom kněze políbil na tvář a sebral mu z krku růženec, který spěšně schoval pod svůj plášť.

„Tohle by nám mělo stačit – jdeme!“

Opuštěli Maxmiliánovu celu a zamířili tichým opatstvím do sklepení pod werthemským kostelem.

III.

Tu noc zuřila nad Werthemem divoká bouře. Těžký mokrý sníh padal na promáčené doškové střechy a pronikal každou skulinou v domech. Prudký vítr bušil uvolněnými okenicemi o stěny a skučivě kvílel v komínkách, ze kterých rval hustá oblaka sazí a vrhal je skrz krby do místností. Byla to jedna z těch nocí, kdy lidé přísahali, že viděli po obloze prohánět se démony a štrachem se proto krčili doma v postelích. Kdyby jen věděli, jak blízko pravdy byly tuto noc jejich řeči!

Maxmilián měl sen. Musel to být sen, protože něco takového by se v životě nemohlo stát. Uprostřed noci, kdy se v horečnatém spánku převaloval na lůžku, vstoupil do jeho místnosti nečistý duch. Cítil jeho přítomnost od prvé chvíle, kdy se jeho nehmotné přízračné tělo protáhlo v podobě mlžného oparu pod dveřmi jeho cely. Pomalu se plížil k Maxmiliánově posteli a začínal nabývat tvar. Dva cáry mlhy se změnily na pár štíhlých paží, mezi kterými se objevila průsvitná tvář, orámovaná hustými kadeřemi, spadajícími až na odhalená ňadra. Démon se připlazil k Maxmiliánovu lůžku a vklouzl pod jeho pokrývku, která se začala nadouvat plnými křivkami démonova ženského těla. Maxmilián ze snu tiše zaštelal. Nejčastějším hříchem všech mužů je smilstvo. Kdo mu být jednou jedinkrát podlehne, je navždy ztracen!

Démon pohladil Maxmiliána po rozpálené tváři.

„Chudáčku, tolik tě trápí pochybnosti, vid? Nevíš, jestli to, co učiníš ve službě pro toho vašeho Pána, je správné nebo ne. Nedivím se ti – to je celý On. Neukáže ti cestu, nedá žádné znamení, ale přitom chce, aby ses v tom všem vyznal a ani jednou nezaváhal. A když zaváháš, tak ti vyhrožuje věčným zatracením.“

Víš ty co? Není to tak strašné, být věčně zatracen. Protože potom můžeš dělat věci, o kterých se ti do té doby jenom zdálo. A od toho jsem tady já – učiním tě šťastným. Vstoupím do tebe, stanu se součástí tvé duše a už nikdy tě nenechám pochybovat!“

Démon opět pohladil Maxmiliána po tváři a jeho nehmotné rty se přiblížily, aby mladému knězi vtiskly polibek. Z úst mu přitom vyjel dlouhý rozeklaný hadí jazyk.

„To bych nedělal, Afaealo!“ ozval se tichý hlas, který páčil a mrazil zároveň. Byl to hlas, který byl zvyklý rozkazovat a který neznal odporu. Démon smilštví se obrátil po hlase a jeho tvář se změnila ve výraz čiré nenávisťi.

„Azraeli!“ zařval nenávisťně.

„Ano, jsem to já. A ty koukej sléz z toho kněze, protože ti nepatří!“

Démon se zašklebil. „Tak to se pleteš, ty hnusnej parchante. Byla jsem kvůli němu vyvolána. Proto patří mě a budu si s ním dělat, co chci!“

„No to těžko, Afaealo. Mám s ním totiž jiné plány!“

„Táhni k čertu, Azraeli. Najdi si někoho jinýho, s kým budeš hrát ty svoje potrhlý hry. Tenhle patří mě. A mimochodem – ty tady nemáš co dělat, jestli se nepletu. Ještě nepřišel tvůj čas, protože zatím nenašli třináctou oběť!“

Azrael se vztyčil v celé své děsivé mohutnosti a jeho pohled byl naplněn hněvem.

„Už mám toho tlachání došt. Kdo jsi, že mi tady přikazuješ, co mám a co nemám dělat? Táhni, odkud jsi přišla, Afaealo, ty odporná nicko. Myslíš si, že tvůj chtějí je klíčem ke všem branám?“

Existují věci, o kterých se ti ani nezdálo. Jsi pouhou součástí velké hry, která se hraje po tisíc let a nyní nadešel čas k závěrečnému finále, ve kterém ty ovšem figuro-

vat nebudeš. A jestli tebe nebo jinou sukubu ještě někdy nachytám, že se mi pletete do cesty, tak vám udělám ze života peklo!“

Afaecala zavyla vzteky a její tvář se změnila v ohyzdnou vrásčitou tvář babizny. Z pootevřených rtů jí vyštěřil směrem k Azraelovi dlouhý odporný jazyk a vzdorovitě se kroutil jako jedovatý had. Sukuba chvíli nerozhodně visela ve vzduchu, než se její tvary začaly rozplývat a ona odešla tak, jak přišla.

Maxmilián se na posteli několikrát převalil. Azrael k němu vrhl svůj pronikavý pohled a zamyšleně si promnul bradu.

„Je čas vstávat, příteli. Teď, uprostřed bezbožné noci je zapotřebí začít s tím, co má přijít. Otevři oči, Maxmiliáne. Otevři oči!“

Maxmiliánovy oči se prudce otevřely a z hrdla se mu vydral přídušený výkřik.

„Je tu někdo?“ zavolal nahlas a posadil se. Zatočila se mu přitom hlava jako v horečce. Sáhl si dlaní na čelo a setřel studený pot, který mu stékal po tváři a po krku.

„Je tu někdo?“ opakoval znovu, ale to už si byl jist, že je v cele sám. Oči, přivyklé temnotě, brzo našly lucernu a po chvílce úsilí ji Maxmilián zapálil. Míhotavý plamen roztančil po stěnách roj divokých stínů, které Maxmiliánovi připomněly ten hrozný sen, který se mu zdál a který ho vytrhl ze spaní. Otrásl se při vzpomínce na podivnou bytoš visící nad jeho lůžkem a rukou nahmatal růženec, který mu visel kolem krku. Měl štrach, že ho tam nenajde, ale byl na svém místě. Pevně ho sevřel.

Potom se vztyčil, našel mezi svými věcmi modlitební knížku a vyšel ven z cely. Jakým zkouškám jsem v tomto prokletém měšťě vystavován, ptal se Maxmilián sám sebe, když mířil prázdnými chodbami opatství směrem

ke katedrále. Potřeboval najít ztracený klid, upevnit znovu svou víru a očistit mysl od hříšných snů a vzpomínek, které zmítaly jeho myslí. Toužil spočinout v modlitbách a setrvat tak až do úsvitu, který jistě přinese světlo i do dění kolem.

Chvíli měl pocit, že zcela zabloudil, ale nakonec našel chodbu vedoucí do kostela. Jak se pomalu blížil k malému vchodu do sakristie, zaslechl zevnitř tiché zvuky. Strnul proto a bez jediného dechu naslouchal. Neměl ani tu nejmenší chuť potkat v tuto bezbožnou hodinu kohokoli z obyvatel opatství, natož samotného opata. Brzo však nabyl jistoty, že ho sluch neklamal – odněkud z kostela se ozýval prapodivný zvuk, doprovázený krátkými bolestivými šteny. Maxmilián měl nejprve chuť otočit se a jít zpět do cely, ale podivné okolnosti toho večera ho přiměly potichu přistoupit ke dveřím a pootevřít je. Ucítil známou posvátnou vůni kadidla a starých nevětraných prostor, která naplňovala každý svatošánek boží. Kostelní loď byla zahalena tmou, pouze před oltářem svítil kruh mdlého světla, který ozařoval hrůzostrašnou scénu kolem.

Před oltářem klečel jáhen Thomas. Byl celý svlečený a v rukách svíral dlouhý řemen, kterým se vši silou bičoval do zad. Musel tak činit už dlouhou dobu, protože jeho záda byla jeden velký krvavý šrám, ze kterého tekly na mramorovou podlahu pramínky krve. Maxmilián neviděl Thomasovi do obličeje, ale byl přesvědčen, že je stažená strašlivou bolestí.

„Bože, odpusť mi mé hříchy!“ vzlykal jáhen a opakoval tu větu stále dokola, při každém zášlehu řemene. Maxmilián celou scénu pozoroval s nevyslovitelnou hrůzou v očích, ale byl tím zároveň tak fascinován, že se nedokázal odtrhnout. Jaké činy musely mladého jáhna do-

vést až k takové sebetrýzni? Maxmilián si to nedovedl představit. Jistě, i on měl během semináře pochybnosti a i on hledal odpuštění před zrakem božím, ale nikdy by neučinil nic tak strašlivého. Pomalu zavřel dveře a tiše se vracel do své cely. Byl si jist, že do rána nezamhouří oka. A jeho myslí zmítaly pochybnosti víc než kdykoli předtím.

IV.

Úsvit měl podle Maxmiliánových očekávání přinést jeho duši úlevu, ale neštalo se tak. Tělo měl celé ztuhlé od nedostatku spánku a několikahodinových modliteb, kterým se oddal ve své cele. Jindy měl pocit, že k němu Bůh během modliteb promlouvá, ale tentokrát tomu tak nebylo. O to víc byl Maxmilián mrzutější. Alespoň že mám trochu jasno v tom, co dnes učiním. Teda alespoň v jakém pořadí, utěšoval se. Musím si pohovořit s opatem o té dívce, zjišťit okolnosti jejího provinění a potom ji vyslechnout.

Opat Stefan ho přišel vzbudit, ještě když venku panovala hluboká tma. Život mnichů totiž začínal ještě před rozedněním a končil až při západu slunce. Opat vypadal odpočatě a usmíval se.

„Doufám, že jste se dobře vyspal, čtihodnosti?“ řekl.

„Lépe, než kdy jindy,“ usmál se chladně Maxmilián a vyšel za opatem na chodbu. Ten si ho kradmo prohlížel.

„Cítíte se dobře, otče?“ zeptal se, když spolu kráčeli směrem ke kostelu. „Jste nějak pobledlý!“

„To je tím počasím, bratře. Dnes je velmi chladno,“ odpověděl Maxmilián.

„Ó ano, to ta bouře včera. Přísahal bych, že jsem viděl tančit po obloze demony, otče!“ řekl opat a na rtech se mu mihnul letmý úsměšek.

Došli až ke kostelu, kde se měla konat pravidelná ranní bohoslužba. Maxmilián napjatě čekal, jestli na podlaze před oltářem zahlédne stopy krve. Nikde však nebylo ani památky po včerejší události a Maxmilián se proto rozhlížel, jestli jáhna Thomase někde nezahlédne. Spatřil však pouze onoho druhého jáhna, který mu včerejší noci uštájl koně.

„Jáhen Thomas se k bohoslužbě nepřipojí?“ zeptal se proto Maxmilián. Pozorně při tom sledoval, zda nezahlédne v opatově odpovědi náznak čehokoli.

„Obávám se, že Thomas podlehl nějaké nemoci a leží upoután na lůžku,“ odpověděl opat a klidně pohlédl Maxmiliánovi do očí.

Třeba jsem pouze moc podezíravý, napomenul se Maxmilián. Proč by musel opat vědět o všem, co se v opatství štane?

Jakmile ranní bohoslužba skončila, odebral se Maxmilián s opatem do jídelny, kde po krátké modlitbě pojedli něco husté ovesné kaše. U dlouhého stolu pro dvacet lidí seděli sami. Na Maxmiliána přitom padla nepříjemná tíseň.

Po jídle se odebrali do opatovy soukromé pracovny. „Takže, jak vám mohu být nápomocen, čtihodnosti?“ zeptal se opat, když si rukou utíral maštné rty. Jeho oči přitom na Maxmiliána pronikavě hleděly.

„Potřeboval bych vylíčit všechny okolnosti, které se týkají té dívky, Miriam Flandersové, řekl Maxmilián. „Ve spisu se píše, že byla obviněna z kacířství – a to přímo vámi – za své bezbožné činy, spáchané na svaté půdě zdejší katedrály. Svědků je údajně mnoho, neboť se vše odehrálo během večerní mše. Je to tak?“

Opat pokýval smutně hlavou. „Ano, čtihodnosti, je to tak, jak jste právě řekl. Nebohá dívka. Znal jsem ji už jako malé novorozeně, sám jsem jí křtil právě na tom místě, kde se o čtrnáct let později oddala démonům před zraky všech.“

„Jak se to stalo?“ zeptal se Maxmilián. Každé opatovo slovo si pečlivě ukládal v paměti.

„Sloužil jsem právě večerní mši, když Miriam vstoupila do katedrály. Čekal jsem, že se usadí někde vzadu,

protože přišla pozdě, ale ona šla přímo až pod kazatelnu a tam ze sebe shodila plášť. Zůstala tam stát celá nahá, s myslí ovládanou démony a začala křičet, že jsem ďábel, a abych si ji vzal a dělal s ní co chci. Byla to nezasřená ďábelská svůdnost, které mě vystavila před celým městem. Proto jsem okamžitě přivolal strážce a dal ji uvrhnout do žaláře. Všichni, kdo tam byli, vám to jistě potvrdí – a bylo tam téměř celé město!“

Maxmilián pokýval hlavou a snažil si přestavit tu mladou roztřesenou dívku, jak provádí to, co opat právě řekl. Ale jestli to vidělo celé město...

„Máte tušení, proč to ta dívka dělala?“ zeptal se.

„Proč?“ zasmál se ponuře opat. „Protože je to kacířka, otče. To kvůli lidem jako je ona byla naše říše uvržena do stavu, v jakém je. Jenom díky bezvěrcům a odpadlíkům, kteří obcují s ďáblý, se od nás odvrátila Boží tvář a nechala nás na pospas pekelníkům a jejich přísluhovačům. Jako že je Bůh nade mnou, jenom smrtí těch neznabohů můžeme naši říši opět očistit!“

Opat si setřel slinu, která mu přitom vytekla z úst a přátelsky se na Maxmiliána usmál. „Ještě že jsou tady služebníci boží jako jste vy, otče. Věřím, že celou věc přešetříte a rozžehnutím popravčí hranice vrátíte Werthemu alespoň část klidu, který zde panoval předtím, než nás postihly boží rány.“

„Ano, to hodlám udělat,“ řekl Maxmilián. Především tu první část, dodal pro sebe. Krátce zapřemýšlel, zda má opatovi položit ještě nějakou otázku, ale potom se rozhodl, že tak neučiní. Místo toho se zvedl k odchodu.

„Budete dnes tu hříšníci vyslyšet?“ zeptal se opat.

Maxmilián se k němu otočil. „Samozřejmě, vždyť musím zjišťit, jestli se vaše obžaloba zakládá na pravdě. Zvláště, když jí hrozí ten nejvyšší trest!“

Opat se nejprve zarazil, ale potom se neznatelně usmál. „V tom případě vám přeji hodně štěstí, otče. Uvidíte, že její výslech nebude nakonec tak neplodný, jak byste si mohl myslet.“

Maxmilián opustil budovu opatství a téměř si při tom oddechl. Měl pocit, že kdyby se ubytoval v některém ze zavšivených hostinců, udělal by mnohem lépe. Ale na druhou stranu, řekl si, je ode mne očekáváno, abych vyšetřil situaci ve Werthemu a mám pocit, že opatství se to nějakým způsobem dotýká. Proto tam zůstanu až do skončení vyšetřování.

Ráno bylo zaštěno hustou mlhou, stejně jako celý zbytek dne. Přestalo sice pršet, zato se však citelně ochladilo. Maxmilián procházel městem a teprve v mdlém denním světle si mohl dobře prohlédnout bídu Werthemu. Mnohé domy byly opuštěny a jejich vytlučená nebo zabedněná okna zírala do ulic jako slepý malomocný žebrák. To byl jistě následek kruté morové rány, která zasáhla říši Ultheršt před několika lety. Navíc celá severní čtvrť Werthemu byla do základů vypálená a srovnána se zemí jako smutná vzpomínka na Noc padajících hvězd, kdy z oblohy místo deště přšel oheň a měnil tvář říše k nepoznání. Kolik dalších božích ran ještě přijde, ptal se Maxmilián sám sebe, než bude v Ultherštu opět obnoven pořádek a vše se vrátí do původního stavu? Ale ani potom už nic nebude jak bývalo.

Když si kněz prohlédl město, zamířil k hejtmanství. Voják u vchodu ho už z dálky zdravil hlubokými úklony a pokud mohl mladý kněz soudit, byl dokonce střízlivý. Nebo alespoň střízlivější než předešlého dne. Ihned ho zavedl k hejtmanovi Olekovi. Ani ve dne však nepůsobilo hejtmanství přívětivěji než včerejšího večera.

„Myslím, že jsem včera mluvil o kázeňském trestu za opilství ve službě, hejtmane!“ řekl Maxmilián káravým hlasem, když vstoupil do hejtmanovy zatuchlé pracovny. Vzduch tam byl cítit huštěm tabákovým dýmem a potem.

„Musel jsem mu trest odložit, číhodnosti,“ řekl omluvně hejtman a Maxmilián by přísahal, že si ho zvědavě prohlíží. „Do města včera dorazila další početná skupina honáků a moji lidi na to prostě nestačí. V noci se strhla bitka v jižní čtvrti a měli jsme co dělat, abychom to rozehnali.“

„Takže včera v noci jste byl ve službě?“ zeptal se Maxmilián.

„Ano, číhodnosti. Zmlátili jsme ty pacholky, co se do nich vešlo. Proč se ptáte?“

Maxmilián potřásl hlavou a převedl téma hovoru jinam. „Rád bych dnes vyslechl tu dívku, Miriam Flandersovou.“

Hejtman Olek se zasmál, ale okamžitě opět zvažněl. „Samozřejmě, číhodnosti – kat i mučírna jsou už připraveni!“

Maxmiliánovi se zatvářil neurčitě a nechal se hejtmanem odvést do podzemí, kde se nacházela mučírna. Neměl z toho dobrý pocit. Byl už sice několikrát přítomen výslechu za použití útrpného práva a sám také několikrát asistoval vyšetřovateli, dával však raději přednost lidštějším metodám. Navíc tohle bylo poprvé, kdy měl sám rozhodovat o postupu během výslechu. Nenáviděl to – zvláště při předstávě, že by měl útrpné právo použít na té dívce dole v kobce. Však víra si žádá oběti, jak stálo ve Svatém písmu.

Když vstoupili, udeřil ho do nosu opět ten odporný pach smrti a utrpení, který se nacházel v každém vězení. Stokrát se mohl Maxmilián přesvědčovat, že si to vězni

zaslouží za své hříchy, ale jakmile vstoupil dovnitř, viděl před očima jenom utrpení. Musel se vždy zaštitit svou vírou, aby mohl konat to, pro co byl vyvolen. Stejně tak tomu bylo i dnes.

„Tak co na to říkáte?“ zeptal se hejtman, když Maxmilián přelétl zrakem velkou podzemní místnost. Marně přemýšlel, jestli v hejtmanově hlase zaslechl náznak hrdosti. Pravděpodobně ano, protože se nezakrytě usmíval.

„Vím, že toho nemáme tolik, na co jste u vás zvyklí,“ řekl jakoby omluvně, „ale věřím, že vám to bude stačit natolik, abyste dosáhl – ehm – pravdivé výpovědi!“

Maxmilián krátce kývl hlavou a s rozpakem se rozhlédl kolem. Většina náradí a nástrojů byla pokryta rzí a zaschlou krví. Těch několik mučících strojů – v čele se skřípцем – byla vyrobena sice primitivním způsobem a budily dojem nepoužitelnosti, Maxmilián však dobře věděl, že svůj účel plní stejně dobře jako ty, které byly vyrobeny mistry tohoto odporlivého řemesla.

„Máme dovést tu děvku?“ zeptal se jeden z katových pacholků. Maxmilián po něm šlehnul pohledem, ale potom mávl rukou na znamení souhlasu. Je to lidská štoka, tohle město, připomněl si smutnou skutečnost. Ale pořád má naději na vykoupení!

Když pacholci dovlékli zmítající se dívku, nařídil Maxmilián hejtmanovi, aby ji usadili na malou dřevěnou lavici. Byla vyděšená a zjevně mimo sebe. Maxmilián se musel ovládat, aby ji nezačal litovat.

„Jmenuješ se Miriam Flandersová?“ začal Maxmilián s výslechem. Snažil se, aby jeho hlas zněl pevně a rozhodně, svým zrakem však dívku vybízěl k tomu, aby sama a dobrovolně odpovídala. Nechtěl jí nechat mučit.

Dívka k němu štočila svůj těkající zrak a mírně naklo-

nila hlavu do strany, jako když si malé dítě někoho zvědavě prohlíží. Maxmiliánovi se zdálo, že chce promluvit, než však stihla otevřít ústa, udeřil ji hejtman pěstí do obličeje.

„Mluv, ty prokletá čubko!“

Maxmilián s sebou trhnul, jako kdyby doštal ránu on sám. Zastoupil hejtmanovi cestu a odstrčil ho.

„Myslím, že ji pro začátek vyslechnu o samotě, hetmane!“ řekl nesmlouvavě. Hlas se mu lámal vztekem.

„Jak je libo, vaše čtihodnost,“ řekl hejtman a s potutelným úsměvem se podíval na vyděšenou dívku. Olízl si rty.

„Kdybyste potřeboval pomoct, stačí zavolat,“ dodal ještě. „Nezapomínejte, že je to ďáblova milenka!“

Maxmilián trpělivě počkal, až se za hejtmanem a jeho pacholky zavřou dveře a otočil se zpět k dívce. Vyděšeně se choulila na zemi. Čtrnáct let, vzpomněl si Maxmilián. Té dívce je čtrnáct let!

„Neboj se, Miriam, nikdo ti nic neudělá,“ promluvil na ni a snažil se, aby jeho hlas zněl nenuceně. Miriam se poplašeně rozhlédla kolem a Maxmilián si najednou připadal jako ten největší hlupák. Co si měla ta dívka myslet, když byla dovedena do mučírny k inkvizičnímu výslechu?

„Chci od tebe jenom slyšet, co se vlastně doopravdy stalo,“ řekl. „Mluvil jsem s opatem Stefanem, který-“

Větu nedokončil. Při zmínce opatova jména vydala dívka ze svého hrdla zvířecí křik a začala bušit svými drobnými pěstmi do chladné podlahy. Ostré hrany cihel jí brzo rozedřely kůži a v ranách se zaleskla krev. Maxmilián chvíli zděšeně sledoval, jak se dívka zmítá a potom k ní přistoupil. Chtěl ji vzít za ramena ve snaze uklidnit ji. Miriam se však nečekaně vymrštila a udeřila Maxmiliána prudce do obličeje. Musela tak učinit se strašnou nená-

viští, neboť síla úderu odhodila mladého kněze dozadu a srazila ho k zemi. Než se stačil zvednout, přiskočila Miriam k jednomu ze stolů a sebrala z něho velký nůž.

„Nikdy mě už nedostane,“ vykřikla. „Už nikdy si mě nevezme, jako si vzal mého bratra. Nikdy, slyšíte? Nikdy!“

„Počkej, Miriam,“ řekl Maxmilián štaženým hrdlem. Strach o vlastní život bojoval s touhou dozvědět se od dívky co nejvíc.

„Uklidni se a řekni mi všechno – chci od tebe slyšet pravdu. Co se stalo? Co je s tvým bratrem?“

Jejich oči se na krátký okamžik střetnuly a Maxmilián si přál, aby tím jediným pohledem dokázal říct vše, co mu právě leželo na srdci. V tu chvíli však vtrhli do místnosti pacholci s hejtmanem. Dívka se polekaně rozhlédla kolem sebe a potom si v náhlém návalu strachu přitiskla nůž k hrudi. Katův pacholek ji však lehce odzbrojil a dřevěnou holí ji udeřil přes obličej, až ji srazil k zemi. Tam do ní začal surově kopat, až jí vyrazil dech, načež ji zdvihl a připoutal na lavici skřípce. Přitom z ní štrhl zbytek špinavého oblečení a spolu s hejtmanem se bavit pohledem, jak se dívka marně snažila zakrýt svou nahotu.

„Ctihodnosti, to bylo došt neopatrné,“ řekl hejtman a podezíravě se na Maxmiliána podíval. „Myslel jsem, že váš výslech o samotě bude probíhat – ehm – jiným směrem.“

Maxmilián odmítavě potřásl hlavou, ale neměl nic, co by řekl na svou obranu. Porušil pravidlo, podle kterého měl být výslechu přítomen vždy někdo ozbrojený, který by v případě nutnosti mohl zasáhnout na ochranu inkvizitora.

„Raději zde zůstanu a na všechno dohlídnu,“ řekl hejtman a vrhl směrem k dívce zlý úsměv. Surově ji plácl přes natažená stehna.

„Podívejte se na to tělo, otče. Je jí jenom čtrnáct let, ale s démony už souložit může!“

Maxmilián zbrunátněl vzteky. „Co si to dovolujete, vy ubožáku? Vedete chlípné řeči v přítomnosti kněze a ještě během inkvizičního výslechu. Ještě slovo a dám vás zbičovat!“

Hejtman se zamračeně stáhnul stranou. Bylo na něm vidět, jak je překvapen inkvizitorovu odmítavou reakcí.

Maxmilián přistoupil ke spoutané dívce a pláštěm zahalil její nahé tělo. Pohladil ji po splených vlasech a očistil krev z obličejů.

„Miriam, řekni mi, co se tehdy stalo. Kde je tvůj bratr a proč by si ho měl kdokoli brát – stejně jako tebe?“

Dívka se zamítala v poutech a vrhla na Maxmiliána pohled plný utrpení. Chvilí váhala, jako kdyby přemítala, co vše má tomu muži v šarlatovém plášti říct.

„Můj bratr...“ zašeptala nakonec tiše.

„Ano, co je s tvým bratrem? Co s tím má společného?“ zeptal se Maxmilián napjatě.

„On.. on byl.. oni ho odvedli!“

„Kam ho odvedli, Miriam?“

„Do pekla, otče!“ zavzlykala dívka a celá se roztřásla. „Přišli si pro něj a odvedli ho, přímo před mýma očima!“

Hejtman Olek se zachechtal. „No neříkal jsem to? Je to seštra hříšníka, co se zaprodal ďáblům a ti si ho potom odnesli. A stejně tak odnesou i tuhle čubku!“

Přítom zatáhl za kolo skřípce, lana se napjala a v dívčině těle zapraskaly klouby. Miriam vykřikla bolestí.

„Hned toho nechejte!“ zařval Maxmilián na Oleka, který se s omluvným úsměvem puštil kola. Maxmilián se obrátil zpět k dívce.

„Viděla jsi, kdo tvého bratra odváděl, Miriam? Viděla jsi ho? Dokázala bys říct, kdo to byl?“

Dívka chvíli neodpovídala, pohroužena do vlastní

bolešti, ale nakonec tiše zašeptala: „Ano, viděla jsem je. Vlky v těle beránčím!“

„Tak kdo to byl, Miriam? Kdo ti odvedl bratra?“

Její smutné oči se na něj upíraly jako na spasení. „Když vám to řeknu, otče, tak mě zabijí. Vy mě zabijete. Přivážete mě k hranici a necháte upálit jako čarodějnicí!“

„To bych nikdy neudělal, Miriam – pokud jsi nevinná!“ řekl Maxmilián.

Z jejího hrdla se vydral vzlyk plný hrůzy. „Nezáleží na tom, jestli jsem nevinná. Jestli to řeknu, tak mě upálíte za živa. Vím to!“

„Neboj se, Miriam – jestli mi řekneš celou pravdu, tak nedopustím, aby se ti něco stalo. Přísahám při všem, co je mi svaté!“

Její zrak spočinul na Maxmiliánově šarlatovém plášti inkvizičního vyšetřovatele. Naposledy zaváhala a potom zašeptala: „Byl to opat Stefan. To on unesl mého bratra. Není to člověk, ale netvor v lidském těle!“

Hejtman Olek se rozchechtal, až mu z očí tekly slzy. „Nemůžu věřit vlastním uším, čtihodnosti. Ta čarodějnice si dovoluje osočovat našeho otce Stefana z kacířství! Sama neví, co by vám napovídala, aby si zachránila ten svůj vychrtlý krk. Za chvíli bude tvrdit, že jejího bratra unesl samotný arcibiskup Laurencius!“

Mimochodem, jejího bratra nikdo neunesl – zavraždili ho nějácí pobudové, když se před několika týdny vloupali do jejich domu.“

Maxmilián pohlédl na dívku, která měla oči zalité slzami a odmítavě kroutila hlavou.

„Odesl ho opat Stefan a jeho pochopové – byla jsem u toho,“ vzlykala. „Odesli nás oba – do pekla pod koštělem, odkud všichni přišli. Jeho si tam nechali a mě

několik dní mučili. Brali si mě znovu a znovu. Nejsou to lidé, ale démoni v lidském těle. Zapřísahám vás, otče, musíte mi věřit!“

Maxmilián pokýval zasmušile hlavou. Její obvinění bylo víc než vážné, ale zároveň mohlo zapadat do podivných událostí, kterých se kněz stal od svého příjezdu svědkem. Někdo mu lhal a Maxmilián si vůbec nebyl jist, kdo to byl. Dívka sice mohla mluvit pravdu, ale zároveň mohla být šílená, nebo dokonce posedlá. A stejně tak opat Stefan a hejtman Olek.

Dívka visela Maxmiliánovi na rtech a čekala co řekne. Ale už v okamžiku, kdy se kněz zvedal, odvrátila bolestivě zrak začala usedavě plakat. Věděla, že jí inkvizitor nevěřil.

„Budu to muset prošetřit,“ řekl jí Maxmilián. „Vyřkla jsi velmi vážné obvinění, které se týká nejvyššího představitele církve svaté v tomto městě. Nicméně to, co jsem ti slíbil, stále platí. Pokud jsi mluvila pravdu, nikdo ti nic neudělá!“

„Nevěříte mi,“ tiše vzlykala dívka. „Věděla jsem to. Necháte mě upálit. Jste stejný jako oni. Jste ďábel v lidském těle!“

Hejtman se začal smát. „No vidíte, otče? Už jsme zase u toho – nařkla vás z kacířství. Nechte ji mě a já ji přinuťím odvolat ty hnusný lži!“

Maxmilián mu v tom však zabránil. „Nezapomeňte, že stále platí můj zákaz přiblížení se k obviněné. Kdo neuposlechne – byť veden ušlechtilou myšlenkou donutit ji k pravdě násilím – toho nechám na týden pověsit do klece na městské hradby. Je vám to jasné, hejtmane?“

Potom bez jediného ohlednutí vyšel ven a nezařavil se, dokud neštal před hejtmanstvím a necítil na tváři chlad přicházející zimy.

Tak tohle byl můj první výslech, usmál se bolestivě Maxmilián. Choval jsem se jako ten největší hlupák pod sluncem a dopustil se snad všech chyb, jakých se jen vyšetřovatel může dopustit! Ale něco jsem se přeci jenom dozvěděl...

„Ehm – odpusťte čtihodnost, jste v pořádku?“ vyrušil ho z úvah hlas strážného. Otočil se k němu a nepřítomně na něj hleděl. Voják znejistěl a nervózně se rozhlížel kolem. Nebyl si jist, jestli se neprovinil, když bez vyzvání promluvil na inkvizitora.

„Řekni mi, vojáku,“ zeptal se Maxmilián, „ty jsi měl službu včera v noci?“

„Tak ješt, čtihodnosti,“ přisvědčil voják.

„A měli jste během služby nějaký incident?“

„Nějaký co?“ podivil se voják a nechápavě zavrtěl hlavou. Maxmilián si povzdechl. „Stalo se včera v noci něco? Byla někde nějaká rvačka?“

„Jó, rvačka,“ usmál se voják a odhalil tak své zuby, které mu z větší části chyběly. „Včera v noci byla rvačka v jižní čtvrti. Začalo to v Hadrianově krčmě a než jsme dorazili, byla toho už plná ulice!“

„A řekni mi, vojáku, byl u toho hejtman Olek?“

„Ale jistě že byl – od začátku až do konce. Ten je u všeho, co se ve městě děje!“

Maxmilián pokýval hlavou, poděkoval a zamířil si to přes blátivé náměstí směrem do města. Kdyby se ohlédl, spatřil by hejtmana Oleka, jak v prvním patře tiše zavírá okno.

Maxmilián měl neblahý pocit, že se mu celý případ začal příliš zamotávat. Kdyby se všechno týkalo jenom té obviněné dívky, nebyl by to snad zas tak velký problém. Zjistil by, jestli je obviněná posedlá nečistými silami a pokud ano, poslal by ji na hranici. Jestli ne, zprostil by ji viny. Ale takhle toho bylo mnohem víc, co Maxmiliána tížilo.

Vše by bylo o mnoho jednodušší, kdyby připuštěl, že se včera zmyšlil a že to nebyl hejtman Olek, koho viděl v noci vstupovat zadním vchodem do opatství. Vždyť voják navíc potvrdil, že byl celou noc v jižní čtvrti. Ale co opat Stefan? I jeho chování bylo od prvního okamžiku značně podezřelé. Říkal, že ho Maxmilián svým příjezdem vzbudil a přitom měl tuniku provlhlou od deště, jako kdyby právě odložil plášť. A teď navíc obvinění, vznesené Miriam Flandersovou. Tvrdila, že jejího bratra unesl ďábel v těle opatově.

Nicméně Maxmilián musel počítat i s tím, že to mohla být ona, kdo lhal – vždyť mohla být skutečně posednuta nečistým duchem! A jestliže hejtman Olek tvrdil, že jejího bratra zabili při vloupání, určitě teď v klidu odpovídá ve svém hrobě.

Maxmilián se zastavil uprostřed ulice. Jistě – pokud je pravda to, co tvrdil hejtman Olek, stačilo by provést exhumaci Flandersovy mrtvoly. Ohledáním těla by Maxmilián získal přesvědčivý důkaz o způsobu jeho smrti a vnesl by do vyšetřování nové světlo.

Maxmilián se rozhlédl po ulici a zjistil, že nechtěně vstoupil do cesty velkému vozu taženému dvojspřežím. Jeho majitel chtěl na Maxmiliána cosi zakřičet, ale okamžitě si to rozmyslel, když si uvědomil, kdo proti němu

stojí. S omluvou se začal otáčet, aby si našel jinou cestu, ale Maxmilián ho zastavil.

„Dobrý muži, pojed'te sem!“

Se strachem v očích přitáhl muž opatř a bázlivě se na Maxmiliána podíval.

„Vaše čtíhodnosti, já se omlouvám, přehlédl jsem vás... nechtěl jsem...“

„To je v pořádku,“ mávl rukou Maxmilián. „Raději mě odvezte na zdejší hřbitov – jestli ovšem máte čas.“

Muž naprázdno polkl, ale nakonec kněze vyzval, aby si nasedl.

„Je to pěkný kus za měštem, vaše čtíhodnosti. Pravděpodobně tam dojedeme až za tmy!“

„Co se dá dělat,“ odušil Maxmilián. „Ještě mi řekněte, kde tam najdu hrobníka.“

Cesta na hřbitov se vlekla přes několik kopců a byla značně rozježděná, což byl smutný důsledek doby před několika lety, kdy zde zuřila morová rána – podobně jako v ostatních částech říše. Majitel vozu hnal své valachy jak nejrychleji to šlo, přesto se už pomalu smrákalo, když dorazili na hřbitov. Nacházel se v malém údolí sevřeném nevysokými kamenitými kopci několik mil za městem. Byla to nejbližší vhodná půda pro hřbitov, protože celé město i s okolím stálo uprostřed skalnatého kraje, který znemožňoval pohřbívání do země, jak bylo v Ultherstu zvykem.

Maxmilián seskočil z vozu a popřál jeho majiteli šťastnou cestu zpět. On sám hodlal zůstat a zjištit, jak vlastně zemřel bratra té obviněné dívky. Zamířil si to po úzké pěšině mezi hroby k malému kamennému domku hrobníka, který stál na vrcholu jednoho z nevysokých kopců. Werthem měl za sebou dlouhou a značně divokou historii, které odpovídala velikost hřbitova. Do jeho

půdy byli pohřbeni i samotní příslušníci šlechtického rodu, kteří město před několika staletími založili a od té doby se hřbitov utěšeně rozrostl. Nejstarší náhrobní kameny s vybledlým písmem a zašlými ornamenty se mísily s náhrobky osob nedávno zesnulých. V celém údolí se věčně držela mlha, která se v cárech plazila kolem hrobů jako závoj smrti halící své království. Maxmilián neměl hřbitovy rád, stejně tak jako neměl rád smrt. I když s ní byl smířen a věděl, že dřív nebo později si Pán vezme k sobě každého, neměl jí rád. Smrt totiž přinášela utrpení a to se Maxmiliánovi přičilo. Pokud se ovšem nejednalo o spravedlivý trest. Božská prozřetelnost měla mnoho podob a Maxmilián byl hrdý na to, že se coby inkvizitor stal jejím vykonavatelem. Svátá inkvizice byla povolána samotným Pánem k výkonu boží spravedlnosti a každý, kdo byl usvědčen z kacířství, zasloužil pikat za své hříchy. Kacíři měli proto velké štěstí, když je inkvizice vypátrala a pomohla jim popravou očistit duši od věčného zatracení. Církev je prostředníkem mezi Pánem a jeho ovečkami, stejně jako je svatá inkvizice prostředníkem mezi hříchem a vykoupením.

V malém přízemním domku hrobníka se svítilo a tak Maxmilián odhodlaně zaklepal na hrubé dveře. Přišel mu otevřít člověk, kterého přemíra alkoholu změnila téměř k nepoznání. Místo nosu měl popraskaný rudý vřed, protkaný množstvím nafialovělých žil. Zpod zarostlého obočí hleděly na Maxmiliána zapadlé oči, které budily dojem, že je někdo hrubou silou zatlačil hluboko do lebky. Vychrtlá postava se kolébala ze stany na stranu v marné snaze zůstat vzpřímeně.

„Co si přejete?“ řekl krákavým hlasem.

„Vy jste hrobník, dobrý muži?“ zeptal se Maxmilián s potlačovaným odporem.

„Tak ještě – a kdo jste vy?“

Maxmilián zůstal na muže chvíli nechápavě hledět, neboť od té doby, co nosil šarlatový plášť, nebyl zvyklý na tuto otázku příliš odpovídat.

„Jmenuji se Maxmilián Conti a jsem inkviziční vyšetřovatel,“ představil se nakonec.

„A co má být?“ zeptal se muž. „Ještlí někdo zemřel, tak si budete muset počkat do zítra, než vám vykopu hrob!“

Muž hodlal zavřít dveře, což Maxmiliána trochu popudilo. Nebyl zvyklý, že by se k němu lidé takto chovali.

„Potřebuji se vás na něco zeptat,“ řekl.

„A na co? Já tady nejsem od toho, abych na něco odpovídal. Na to jste dobří vy, knězi.“

„Chci se vás zeptat, ještlí jste před několika týdny pohřbíval bratra té dívky, co je obviněná z kacířství.“

„Myslíte Miliona Flanderse? Ano, pohřbíval jsem ho. Měl moc smutný osud – byl zavražděn přímo u něj doma v ložnici. Alespoň tak to lidé říkali.“

„A viděl jste jeho mrtvolu?“ zeptal se Maxmilián.

Muž na něj zamžoural v rychle ubývajícím světle. „Člověče, kdybych se měl dívat na každou mrtvolu, kterou pohřbívám, tak bych do konce svého života nezamhouřil oko!“

„Takže viděl nebo neviděl?“ zeptal se znovu Maxmilián.

„Neviděl,“ zabručel muž, jako kdyby tušil, že to pro něj znamená blížící se nepřijemnosti.

„Tak si vezměte lopatu, dobrý muži, a ukažte mi, kde leží jeho hrob!“ řekl Maxmilián a nevesele se na hrobníka usmál.

VI.

V ponuré podzemní kobce kdesi hluboko pod werthemským opatstvím seděl opat Stefan na kamenném křesle a nervózně bubnoval prsty do chladného opěradla. Celá situace se začínala příliš komplikovat, než aby zůstal klidný. A přitom nám chybí tak málo, pomyslel si. Stačí sehnat vhodnou tři-náctou obět!

Když ze schodiště zaslechl blížící se kroky, ovládl svou nervozitu a vyčkal příchodu očekávaného návštěvníka. Byl to hejtman Olek. Z jeho tváře číselna nevole a zlošť.

„Odjel na hřbitov,“ řekl krátce, když se posadil vedle opata. „Nevím, co má v úmyslu, ale vůbec se mi to nelíbí. Jak to, že se chová úplně normálně? Copak jsme ten obřad neprovedli správně? Třeba jsme někde udělali chybu...“

„Žádnou chybu jsme neudělali a ty to dobře víš,“ odsekl opat. I on byl rozladěn tím, že jejich temný plán nevyšel ani zdaleka tak, jak si představovali. Podle všeho měla být inkvizitorova duše pohlcena démonem touhy a zvrácené rozkoše, což mělo zcela ovlivnit průběh vyšetřování Miriam Flandersové. Kněz, zmítaný touhou a výčitkami svědomí měl nechat dívku upálit hned poté, co by s ní pod vlivem sukuby smilnil. Tím by porušil svůj svatý slib celibátu a aby se zbavil jediného svědka, měl dívku podle předpokladu shledat vinnou ze spolků s ďáblem a nechat upálit. Ale jak se zdálo, démon touhy neměl na Maxmiliána vůbec žádný vliv.

Někdo musí stát při něm, pomyslel si opat, ale Bůh to rozhodně není. Ten starý břídil má ve Werthemu pramalou moc a jeho čas už téměř vypršel!

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se hejtman a hryzal si přitom rozčileně dolní ret. „Nemůžeme přece nechat toho zatraceného čmuchala zjišťit pravdu!“

„To v žádném případě nehodlám připuštít,“ odsekl opat. „Nenechám nikoho škrkat nos do mých záležitostí před tím, než se stanu Vyvoleným!“

Olek na něj úkosem pohlédl a nepatrně se zachvěl, když spatřil šílený lesk v jeho očích. Někdy pochyboval, jestli udělal dobře, když vstoupil do spolku s tímto člověkem. Ale to, co mu opat nabízel, se prostě nedalo odmítnout.

„Tak co uděláme?“ řekl hejtman nerozhodně. „Když ho zabijeme, začnou problémy – vyšetřování, zatýkání, mučení... spousta nežádoucích pozorností.“

„Máš pravdu,“ řekl opat, „ale pouze v případě, že by našeho drahého Maxmiliána zabila ruka úkladného vraha.“

Hejtman svraštil čelo. „Tak jak si tedy představuješ, že ho odklidíme z cesty?“

„Říkal jsi, že je právě na hřbitově, ne?“ zasmál se ponuře opat a v očích mu zablesklo zrůdným nápadem. „V tom případě se postaráme, aby skončil v jednom z mnoha hrobů.“

„Eh, a jak to chceš zařídit?“ zeptal se nervózně hejtman. Když na něj opat upřel své oči, s odporem se otrásl.

„Temné síly jsou přece v těchto dobách rozlezlé úplně všude, ne?!“ řekl opat. Hejtman pochopil. Nahánělo mu to husí kůže, ale neřekl nic. Následně oba dva opustili místnost, aby se připravili na nastávající obřad.

Celý rozhovor z povzdálí poslouchaly dvě bytošti. Jedna z nich byla Afaeala, na jejíž odporné štařecké tváři se rozléval škodolibý úsměv. Když opat s hejtmanem odešli, krutě se rozesmála.

„Vidíš, Azraeli, tvůj chráněnc se dneska v noci pěkně zapotí. A nebude to tak příjemné jako to, co jsem mu chtěla nabídnout já. Skoro bych dala svůj krk na to, že se z werthemského hřbitova už nikdy nevrátí. A jestli ano, tak rozhodně ne živý!“

Azrael neodpovídal a zvažoval své možnosti. Bylo zcela nemyslitelné, aby do obřadu opustil prokleté území znesvěceného opatství. Potřeboval však Maxmiliána zachránit – a to za jakoukoli cenu. Tak dlouho čekal na svou příležitost a nehodlal ji promarnit kvůli bezcílým plánům několika šílených přísluhovačů pekelných sil.

Rozletěl se proto svou myslí noční krajinou a pátral. Potřeboval pro tuto noc spojence, i kdyby stál na opačné straně. Dlouho bezcílně bloudil nocí, než zaslechl v nočním chladu cválat jezdce. Pohlédl tím směrem a musel se usmát svému štěstí.

„Dnes v noci se uzavřou divné smlouvy,“ řekl a zlověstně se podíval na Afaelu. Ta se zamítala a pokusila se utéct, nakonec však byla nucena podřídit se Azraelově vůli. Krátce nato letěla se sprostými nadávkami noční krajinou směrem k osamělému jezdci.

VII.

Když lopata narazila na dřevěné víko rakve, starý hrobník se s tichou kletbou narovnal a protahoval si namožená záda. Mezitím se zcela setmělo a ponurou scénou na werthemském hřbitově osvětlovalo pouze světlo z malé lucerny, kterou zažehl Maxmilián.

„Hotovo,“ zaskuhral hrobník a s námahou se škrábal z odkrytého hrobu. Maxmilián nadzvedl lampu, aby si dolů posvítil. Na dně hrobu se černalo víko rakve.

„Řekni mi, dobrý muži, co byl Milton Flanders zač?“ zeptal se, aby mohl oddálit okamžik, kdy sestoupí do hrobu a zneučtí posvátný klid mrtvého tím, že otevře jeho rakev.

Starý hrobník pokrčil rameny. „Byl to sirotek. Od smrti rodičů žil se svou starší sestrou v domě ve městě a připravoval se na vstup do semináře. Byl to velmi pobožný chlapec – a jeho sestra taky.“

Maxmiliána tato zpráva zaujala. Nevěděl, že se věci měly takto. Domníval se, že se jednalo o divokého vzpurného mladíka, kterého stihl osud, který si zasluhoval.

„A pod vedením kterého z vašich duchovních se připravoval na vstup do semináře?“ zeptal se. „Rád bych si s ním promluvil.“

Hrobník lhošejně pokrčil rameny. „Jak je libo, čti-hodnosti. Byl to otec Stefan.“

Maxmiliána při tom jménu zamrazilo. Na okamžik měl chuť se zeptat, jestli se nepřeslechl. Takže opat Stefan připravoval mladého Miliona Flanderse na vstup do semináře. Jaká podivná náhoda, uvědomil si. Že by se během té doby odehrály nějaké neshody mezi ním a Miriam, které by vedly k dívčině přesvědčení o zlé povaze opata? Ale to by ještě nevysvětlovalo šílené chování mladé

dívky. Ledaže by... ale na úvahy bude čas, až se podívám, jak Milton Flanders zemřel.

S velkým sebezapřením seskočil Maxmilián do otevřeného hrobu. Vzal si od hrobníka lopatu a zapřičil ji pod víko rakve. Potom ho jediným trhnutím násady odklopil a se zatajeným dechem pohlédl do otevřené rakve. Byla prázdná.

„Ten hrob je prázdný,“ řekl Maxmilián hrobníkovi. V jeho hlase byla úleva.

Starý muž nahlédl nevěřicně dolů a sražil čelo. „To není možný, čtihodnosti. Sám jsem tu rakev pohřbíval a můžu přísahat při Matce bohorodičce, že ten hrob byl od té doby zavřený!“

Maxmilián umístil víko rakve na původní místo a vyšplhal se ven. Prázdný hrob Miliona Flanderse mnohé vysvětloval. Maxmilián si akorát nebyl jist co.

Tak předevsím to znamená, že tělo Miliona Flanderse nebylo uloženo do hrobu, uvědomil si Maxmilián prostou pravdu. Ale proč by někdo kradl mrtvé tělo? Jiště, od dob božích ran se svatá inkvizice setkala s mnoha bezbožnými činy, o kterých není radno ani přemýšlet, ale v tomto případě se jedná určitě o něco jiného. Třeba o to, že Milton Flanders není ve skutečnosti mrtvý!

Z úvah vytrhl kněze starý hrobník, který se nervózně ohlížel kolem sebe.

„Odpusťte, čtihodnosti, ale mám pocit, že tu někdo je. Zaslechl jsem nějaké divné zvuky,“ řekl starý muž. Maxmilián se rozhlédl po okolní temnotě, ale nic nespatriil.

„Něco se ti zdálo, dobrý muži. Kdo by v takovou bezbožnou hodinu chodil na hřbitov?“

Odněkud z temnoty se v tu chvíli ozval tlumený zvuk, jako když se kamenná deska posouvá po podlaze. Nato se ozval zvuk blížících se kroků. Zněly podivně, jako kdyby

někdo kulhal a táhl přitom jednu končetinu za sebou. Maxmiliána polil studený pot a po zádech mu přeběhl mráz. Na hřbitově skutečně někdo byl.

„Kdo je tam?“ zavolal roztřeseným hlasem hrobník a mimoděk sevřel násadu své lopaty, až mu štařecké klouby zbělaly.

Žádná odpověď však nepřišla. Místo toho hřbitov ožil sténáním a chroptěním, které se mísilo se zvuky odhazované hlíny. Mrtví se nořili ze svých hrobů.

Do osvětleného kruhu vstoupila bytoš, která rozhodně nemohla být živým člověkem. Šedá mrtvolná kůže a tlející maso se na mnoha místech rozpadli a odhalili odporně bělající se kosti. Zpráchnivělé zbytky oblečení visely v cárech z pokřiveného těla a obličej byl směsicí hrůzy a děsu. Na Maxmiliána z něj chladně hleděl pár prázdných očních důlků. Stvoření vydalo ponurý chrčivý zvuk a klátivým pohybem se vydalo s napřáženými spáry směrem k Maxmiliánovi.

„Otče všech svatých, chraň nás před tímto strašlivým zlem!“ zašeptal kněz, neschopen jakéhokoli pohybu. Pouze zděšeně sledoval, jak se postava oživlé mrtvoly blíží, následována mnohými dalšími. Hrobník vedle něj se pokusil s křikem utéct, téměř však přitom narazil do jedné z mrtvol, která se právě vynořila na druhé straně.

Maxmilián v hrůze poklekl a horečnatě sepal ruce k modlitbě. Prsty přitom sevřel korálky svého růžence.

„Bože všemohoucí, odpusť nám naše hříchy a nenechej nás padnout. Zažeň od nás toto strašné zlo a vrať mrtvým jejich věčný klid!“

Mrtvoly kolem kněze se zapotácely, jako když do nich udeří neviditelná síla. Náhle si přestali kněze všimát a jejich prázdné tváře se otočily na hrobníka. Jedna z mrtvol se mu vrhla po hrdle a starý muž stačil pouze vy-

křiknout hrůzou, než se mu ledově chladné spáry sevřely kolem krku. Ozvalo se odporne prasknutí a noční tmou zavanul pach krve, štíkáající z rozdrásaného hrdla hrobníka na svatou zem werthemského hřbitova.

Neschopen jediného pohybu sledoval Maxmilián hrůznou scénérii, jak oživé mrtvoly rvou hrobníkovo tělo na kusy. Ten pohled ochromil kněze natolik, že mu slova modlitby vymizela ze rtů. Strach ho odsoudil k smrti stejně rychle jako svatý tribunál kacíře. Mrtvoly se přeštalý zajímat o hrobníkovo tělo a pomalu pohlédly na kněze, který je neschopen pohybu pozoroval. Povstaly a v těsném kruhu se blížily k Maxmiliánovi. Jejich spáry směřovaly k jeho sevřenému hrdlu.

Jejich odporne hrdelní zvuky přerušilo dunění kopyt, které se náhle rozeznělo hřbitovem a rychle se blížilo. K tomu se přidal hluboký mužský hlas, zpívající liturgický bojový popěvek křížáků. Kruh mrtvol se z jedné strany rozletěl, když do masy nemrtvých bytostí udeřila hrud' obrovského válečného koně, nesoucí rytíře v bílých a rudých barvách. Svým dlouhým mečem sekl nalevo a napravo, aby si tak uvolnil cestu až k Maxmiliánovi.

„Při Svatém otci a jeho spravedlivém hněvu – táhněte, ďáblové, do pekla!“ vykřikl rytíř a výhruzně poštavil koně na zadní.

Mrtvoly se otočily jeho směrem a několik z nich se pokusilo stáhnout ho ze sedla. Místo toho však popadaly na zem jejich odřaté spáry. Rytíř obratně otočil koně směrem k nejbližším útočníkům a vyjel jim vstříc. S míhající se čepelí projel mezi mrtvolami jako anděl božího hněvu a poslal tři z nich k zemi, přeseknuté v pase. Oddělené trupy však stále ještě byly kolem sebe svými spáry.

„Ty, stvůro, jenž v temné hodině přicházíš, zhyň!“ zakřičel znovu rytíř a projel opět bojištěm, zanechavše za

sebou několik padlých mrtvol. Kůň divoce oddechoval, jak mu do nozder vnikal pach mrtvých těl, ale jezdec ho viditelně dobře vedl a nedovolil mu propadnout strachu. Maxmilián sledoval celý boj se zatajeným dechem. Ještě nikdy neviděl paladina řeholního řádu Bratrstva spravedlivých v boji a teprve teď pochopil, jak strašlivý nástroj boží spravedlnosti to byl.

Náhle se Maxmiliánovi cosi zarylo hluboko do lýtky a kněz ucítil palčivou bolest. Trhl s sebou a s hrůzou zjistil, že jedena z podtátých mrtvol ho pevně sevřela za kotník. Pokusil se jí vytrhnout, ta ho však sevřela ještě pevněji a druhým spárem se mu sápara po hrdle. Prudkým úderem ji udeřil do obličeje, až mu zaprašťely klouby. Její hlava se vykloubila v nepřírozeném úhlu, ale spáry se ho nepuštily.

V náhlém záchvěvu paniky si sáhl ke krku a pevně sevřel růženec. Znovu vši silou udeřil mrtvolu do prázdné tváře. Ozvalo se zachroptění a trup se svalil bezvládně k zemi.

Maxmilián se pokřížoval a hlesl: „Bože, odpusť nám naše hříchy!“

Když zvedl zrak, spatřil rytíře sesedat ze svého koně. Těla mrtvol byla roztroušena po hřbitově, kde se zmítaly v marné snaze poštavit se na pahýly odťatých končetin. Paladin ještě několikrát sekl nalevo a napravo, potom však rázně zarazil meč do země a poklekl na jedno koleno. Z úst se mu drala oblaka páry, jak ztěžka oddechoval.

„Pojďte, otče – připojte se k mé modlitbě za klid těchto mrtvých, kteří byli povoláni ze svých hrobů, aby konali vůli samotných pekel!“

Maxmilián se vytrhl z ochromujícího sevření strachu a spěšně poklekl před rytířův meč, symbolizující kříž. Jejich společná modlitba brzo stoupala vzhůru k temnému nebi.

„Otče náš, odpusť nám naše hříchy i hříchy těch, kdož zbloudili a opustili stádo tvé a zrak Paštýřův a vydali se temnotou vstříc věčnému zatracení.

Ó Pane náš, nenechej své ovečky bloudit a vyved' je zpět na světlo odpuštění.

Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, Amen!“

Těla mrtvých se naposledy zazmítala a potom znehybněla, když jejich nečisté duše znovu našly ztracený klid. Paladín povstal, očistil svůj meč, políbil jeho jílec a zasunul ho zpět do pochvy. Potom se obrátil ke stále klečícímu Maxmiliánovi.

„Povstaňte, otče, žádné nebezpečí vám už nehrozí.“

Maxmilián se postavil, i když se mu stále chvěly nohy. S rozpaky pozvedl k paladinovi ruku. Ten zaváhal, ale nakonec ji přijal a pevně ji stiskl. Bylo tomu totiž několik měsíců, co nejvyšší tribunál svatého officia obvinil čelní představitele rytířského řádu Bratrstva spravedlivých z kacířství. I když proces ještě ani nezačal, neboť se rytíři odvolali ke králi, propukla mezi církví a rytířským řádem nevraživošť, která se každým dnem prohlubovala. Maxmilián však nepochyboval o tom, že činy, které tento muž právě vykonal, byly vedeny stejně ušlechtilými myšlenkami, jak ušlechtilá byla duše toho rytíře.

„Jmenuji se Frederick de Glavieraux, otče, „představil se rytíř, aby přerušil napjaté ticho. „Smím se zeptat, co činí vyšetřovatel svaté inkvizice na tak bohem zapomenutém místě v tak temnou hodinu?“

„Vyšetřuji zde zločin,“ odpověděl krátce Maxmilián. Ano, on vyšetřoval zločin a právě se rozhodl, kterým směrem zaměří své pátrání. Otočil se k rytíři.

„Vím, že vztahy mezi církví a vašim řádem nejsou v této chvíli právě přátelské,“ řekl. „Nicméně na základě vámi prokázané služby bych považoval za velkou čest,

kdybyste se ke mně dnešní noci připojil a pomohl mi vyřešit případ, kterého se pravděpodobně týkají i tyto... okolnosti.“ Přitom ukázal na mrtvolu, roztroušené kolem otevřeného hrobu Miliona Flanderse.

Rytíř chvíli uvažoval, ale nakonec souhlasil. „Sice jsem původně hodlal doštíhnout démona, který mi před chvílí zkrížila cestu, ale když vidím, jaké temné síly opřádají zdejší kraj, tak souhlasím. Kam máme namířeno?“

„Do Werthemu,“ řekl Maxmilián. „Hodlám tam položit opatovi Stefanovi pár nepříjemných otázek ohledně Miliona Flanderse.“

Jáhen Thomas klečel před oltářem werthemské katedrály a modlil se. Bylo několik hodin před úsvitem a on věděl, že v tento bezbožný čas ho nikdo v katedrále nevyruší. Opat Stefan bude jistě kdesi v podzemních kobkách provádět své odporné obřady a nikdo jiný v opatství nebyl. Proto se Thomas zcela oddal modlitbám, ve kterých prosil Boha za odpuštění. Bylo toho tolik, co očernilo Thomasovu duši, že téměř ani nedoufal ve spasení. Upřímně litoval svých hříchů, kterých se dopustil spolu s otcem Stefanem a dalšími kacíři při temných obřadech, vzývající temné síly a demony. Na jeho rukách lpěla krev obětovaných zvířat, která smáčela oltář v podzemních hrobkách tam dole pod opatstvím. Myslel si, že tak dosáhne moci, o které se mu nikdy ani nesnilo. Že se stane někým. Když však začal otec Stefan připravovat obřad Vyvolání a začal pro tento účel shromažďovat lidské oběti, poslední zbytky víry dohnaly Thomase ke strašlivým výčitkám svědomí a on začal horlivě prosi Boha za odpuštění. Věděl, že své hříchy bude muset vykoupit sebetřýzní a neváhal tak učinit. Už mnohokrát se sám dobrovolně zbičoval na znamení pokání a hodlal v tom pokračovat tak dlouho, dokud se mu nedostane rozhřešení.

Thomas byl ponořen do svých modliteb tak hluboko, že si ani nevšiml, jak se tiše otevřela malá postraní dvířka vedoucí do opatství. V nich se objevila postava opata a druhého jáhna. Kráčeli přímo k Thomasovi.

„Můj nejdražší bratře,“ řekl smířlivě opat Stefan, když se zastavil na krok od klečícího Thomase. Ten s sebou vyděšeně trhnul a s hrůzou v očích hleděl na nově příchozí. Srdce se mu prudce rozbušilo.

„Vidím, že tvá víra je silnější než vše, co jsem ti nabídl,“ promluvil opět opat a mile se usmál. V jeho hluboko položených očích však zahořel zlý plamen.

„Já... odpusťte mi, otče!“ vyhrkl ze sebe mladý jáhen a vrhl se k opatovým nohám. „Nemohl jsem... nevydržel jsem tu tíhu, otče. Zhřešil jsem, protože jsem slabý, tak strašně slabý. Tolik bych si přál být stejně silný, jako jste vy!“

Opat Stefan soucitně pohládl mladého novice po oholené lebce. „Nejsi vůbec slabý, Thomasi. Naopak – tvá víra byla mnohem pevnější, než jsem si dokázal uvědomit. A to je dobře!“

Thomas na opata zmateně pohlédl. Nevěděl, jak si má vyložit jeho slova. Chvilí na něj hleděl, než se mu oči rozšířili hrůzou.

„Ne, otče, tak to není. Já jsem jenom... já nikdy...“

„Neskuhrej, slabochu!“ zasmál se krutě opat. „Dokázal jsi, že tvá víra je mnohem silnější než touha po vlastním životě. Jak často ses bičoval, řekni? A kolik modliteb jsi oddrmolil, aby tě On vzal k sobě, až to tady všechno skončí?“

Thomas zůstal bez dechu klečet na chladné dlažbě a neříkal nic.

„Tak vidíš, hlupáku. Ušetřil jsi mi práci!“ Otočil se k druhému novici a lehce kývl hlavou. Mladý muž po-

zvedl těžkou dřevěnou palici a udeřil jí Thomase do zátylku. Ten se bez hlesu svezl k zemi, kde zůstal tiše ležet.

„Výborně,“ usmál se opat. „Našli jsme třináctou obět. Svolej bratry, neboť dnešní noci vykonáme obřad Vyvolání!“

VIII.

Bušení na měštskou bránu vytrhlo strážce z rozespalošti. Nevtrle vyšplhali na palisádový ochoz a s rozžehnutými loučemi hleděli do tmy pod sebou.

„Otevřete bránu, hned!“ ozval se paladin ze sedla svého koně a opět zabušil. „Přijíždí vyslanci Boží, kteří nesou odkladu!“

Vojáci na ochozu tiše zakleli a znatelně pobledli, když spatřili nezvyklou dvojici. Inkvizitor a paladin, bok po boku. Spěšně odsunuli masivní závory a vpuštěli příchozí dovnitř.

Paladin vrhl na Maxmiliána tázavý pohled. „Kam máme namířeno, otče?“

Inkvizitor zapřemýšlel a nakonec se rozhodl. „Nejprve do jižní čtvrti. Musíme najít Hadrianovu krčmu.“

Paladin pozdvihl obočí, ale nevyptával se. Věděl, že cesty páně jsou nevyzpytatelné a ubírají se i přes vykřičené čtvrti odpudivých děr, jakým bylo město Werthem.

Jižní čtvrť byla místem plným krčem, nevěstinců a puštých polorozpadlých domů. Přes zimu mnohé z nich obydleli paštyři a honáci, přicházející do města přečkat nejtěžší mrazy, a tak tomu bylo i letos. I přes pozdní noční hodinu svítla skrze zavřené okenice nazloutlá světla luceren a ozýval se hlasitý řev a opilecký zpěv. Maxmilián hleděl na to sídlo hříchu se značnou nevolí a přemýšlel, kolik z těch lidí bylo kdy u zpovědi.

Projeli spleť křivolakých uliček, než se dostali k místu, které hledali. Poznali ho spolehlivě, neboť u silných dřevěných sloupů zapaštěných do země bylo připoutáno několik provinilců z předešlého večera. Na hlavách měli nasazeny výsměšné kovové masky s oslíma

ušima, často používaný nástroj útrpného práva vykonávaný královskými vojáky. Samotným provinilcům však do smíchu moc nebylo, neboť spodní okraje masky byly opatřeny ostrými zuby, které při každém pohybu drásaly krk a šíjí až do krve. Maxmilián přistoupil k jednomu z nich a ten se vyděšeně pokusil vyprostit z pout. Myslel si, že přítomnost inkvizitora ještě zhorší jeho utrpení.

„Řekni mi, dobrý muži, je toto Hadrianova krčma?“ zeptal se Maxmilián a ukázal na rohový dům s vývěsním štítem ve tvaru korbele. Muž spěšně přikývl a zašénil přítom bolesti, jak se mu maska zaryla do krku.

„Výborně,“ pokračoval Maxmilián. „Pokud předpokládám správně, jsi jedním z viníků včerejších výtržností, je to tak?“

Oči pod maskou zatěkaly z inkvizitora na paladina a muž se nervózně ošil.

„Mluv, ničemo, nebo ti nechám prodloužit trest o tři dny!“ uhodil na odsouzeného Frederick, který byl zvyklý dostávat všechny odpovědi velmi rychle. Maxmilián mu pokynul rukou, aby to nechal na něm a znovu se otočil k odsouzenému.

„Ničeho se neboj, dobrý muži,“ řekl. „Ještlí mi pravdivě odpovíš na pár otázek, tak tě ještě této noci zproštím tvého trestu, dobře?“

Muž zakýval hlavou. „Ptejte se, otče. Jsem pravdomluvnost sama!“

„V tom případě mi řekni, ještlí znáš hejtmana Oleka?“ zeptal se Maxmilián.

„Ano, znám ho dobře – kdo by ho v tomto městě neznal?“ odpověděl muž.

„A viděl jsi hejtmana včerejší noci, když v Hadrianově krčmě vypukla bitka?“

Muž zavzpomínal a potom zavrtěl hlavou. „Ne, nepamatuju si, že by tady byl. Přišel, až když bylo po všem a nasadil mi tedy tu... věc!“

„Myslel jsem si to,“ řekl Maxmilián polohlasně a jeho čelo se pokrylo vrásky rozhořčení nad lží, kterou mu hejtman a jeho muži vmetli do přímo očí.

Rázně vykročil směrem k hejtmanství, následován Frederickem. Přišel čas dozvědět se pravdu, řekl si Maxmilián v duchu. Už nikdo mi v tomto proklatém měště nebude lhát do očí! Rozohněn spravedlivým hněvem zamířil si to Maxmilián nejkratší cestou k werthemskému hejtmanství, kam také zakrátko dorazil. Nyní už věděl, že to byl hejtman Olek, kdo včerejší noc přišel tajně do opatství. A také si byl jist, že to byl opat Stefan, kdo mu přišel otevřít – usvědčovala ho provlhlá tunika, kterou měl pod pláštěm. Zajiště se domlouvali na tom, jak se Maxmiliána zbavit nebo jak ho svěst na scestí. A dnešní útok na hřbitově byl jistě taky jejich ohavná práce. Teď už věděl, že Miriam Flandersová mu říkala pravdu. Opat Stefan musí být ještě dnes vyslechnut na mučidlech a hejtman Olek s ním.

Když dorazili k hejtmanství, zabušil Maxmilián na dveře a nepřeštal, dokud se neotevřely. Voják, který jim přišel otevřít, na ně vyděšeně hleděl.

„Je zde hejtman Olek?“ zeptal se Maxmilián příkře. Voják zavrtěl zamítavě hlavou.

„Není, čtíhodnosti – odešel zkontrolovat vězně do jižní čtvrti.“

„No to určitě,“ zavrčel Frederick. „Právě jsme tam byli a hejtmana tam od včerejška nikdo neviděl.“

Voják ještě víc zblednul a roztřásl se mu ruce. „On opravdu říkal, že tam jde!“

Maxmilián se bez dalšího otočil a vyrazil nočním městem k opatství. Frederick chtěl vojákovi ještě něco říct, ale

jelikož neměl tušení, o co v celé záležitosti šlo, vydal se místo toho za Maxmiliánem.

„Otče, mohl byste mi vysvětlit, oč tady běží?“ zeptal se rytíř, když inkvizitora dohnal.

„Jde o to,“ řekl Maxmilián, „že mi opat Stefan a hejtman Olek lhali do očí. A jejich lži mají hodně společného s Miriam a Miltonem Flandersovými, což je přesně to, co teď potřebuji zjišťit!“

„To je ta dívka obviněná z kacířství, že?“ řekl Frederick.

Maxmilián přitakal. „Nejsem si vůbec jist, jestli je její provinění tak vážné.“ řekl. „Spíš si myslím, že jsou v celém případě zapleteni opat Stefan a hejtman Olek. A pokud ano, vyvodím z toho důsledky!“

Mezitím dorazili ke kostelu, vedle kterého se v noční tmě krčila budova opatství. Začalo huště sněžit a těžký mokrý sníh se jim lepil na dlouhé pláště. Maxmilián vzal za klepadlo a několikrát zabušil na dveře. Učinil tak ještě několikrát, ale bez jakékoli odezvy.

„Vyražte ty dveře, Fredericku!“ zavelel Maxmilián. „Rychle, jde tu pravděpodobně o život nevinných lidí!“

Ustoupil několik kroků stranou, aby udělal paladimovi místo. Ten na něho překvapeně pohlédl, ale potom vytušil naléhavost situace a pobídl svého koně. Jeho kopyta několikrát zaduněla o dveře a zevnitř bylo slyšet praskání závory. Nakonec se dveře rozlétly dokořán a Maxmilián spěšně vběhl dovnitř.

„Co hledáme, otče?“ zeptal se Frederick.

„Hledáme Miliona Flanderse,“ odpověděl Maxmilián. „Bude někde v podzemí pod kostelem – tak jak říkala jeho sestra!“

Přešli rozbahněný dvůr opatství a malým postranním vchodem vstoupili do ticha kostela. Stavba se utápěla ve

tmě, kterou narušovalo pouze světlo několika svíček, které toho rána zapálil Maxmilián při bohoslužbě. Vzduch byl cítit ostrým zápachem kadidla, který mladý kněz nepoznával.

„Jeśli hledáme vstup do krypty, tak ten bude někde v sakristii,“ řekl Frederick a Maxmilián souhlasně přikývl. Chvíli v těch místech hledali, než se jim podařilo najít malá dvířka, zasazená hluboko v obvodové zdi kostela. Když je Maxmilián otevřel, udeřil oba muže do nosu ostrý štiplavý zápach. Odněkud z hlubin podzemí se ozval vzdálený rituální zpěv, který rozhodně nepatřil mezi liturgické písně církve svaté. Frederick sevřel jílec svého meče, ale netasil. Byl na svaté půdě a řeholní pravidla mu zakazovala použít zbraň.

„Musíme dolů,“ řekl Maxmilián. „Musíme zjišťit, co se tu děje!“

S těmi slovy začal sestupovat po příkrých točitých schodech dolů. Okamžitě poznal, že tato část opatství byla zbudována mnohem dříve, než samotný kostel. Původně se zde asi nacházela krypta patřící k rotundě, založené v ranném období vzniku říše prvními misionáři, kteří přišli do divokého podhůří Měsíčních hor kázat Slovo boží. Bylo ale také možné, že tyto prostory dříve sloužily pro zcela jiné účely, a že byly nalezeny až poté, co zde vyrostl svatoštánek svaté církve.

Stěny byly z hrubých kamenných kvádrů, pokrytých hustou vrstvou praštarých pavučin. Ty však byly na mnoha místech setřené, což svědčilo o častém používání tohoto příkrého schodiště. To ústilo do malé místnosti s nízkým klenutým stropem, v jejímž středu se nacházel kamenný sarkofág, posetý podivnými runami.

„Vypadá to na pohanskou kryptu,“ řekl Frederick. Maxmilián mu dal za pravdu, obešel sarkofág a zběžně

ho prohlédl. Potom zamířil jedinou chodbou dál do hlubin podzemí, bezprostředně následován Frederickem. Ten měl stále položenou ruku na jílcí meče a bylo na něm vidět, jak bojuje s řádovými pravidly, jenž mu znemožňovaly znesvětit svaté místo použitím zbraně.

Klikatá chodba zavedla oba služebníky boží do větší místnosti, ze které se rozbíhaly chodby čtyřmi směry. Vypadalo to, že podzemí pod opatstvím je proroštělé spleť tajných chodeb. Vzduch byl cítit štaletou zatuchlinou a vlhkostí, kterými však pronikal pach onoho zvláštního kadidla.

„Kudy se vydáme?“ zeptal se Frederick. Maxmilián nejprve nerozhodně nahlédl do všech čtyř chodeb, načech se zaposlouchal do ozvěn odporného rituálního popěvku. Potom ukázal na jednu z chodeb.

„Ten hanebný zpěv přichází odsud,“ řekl. „Podíváme se, kdo se opovažuje znesvětit toto praštaré místo tak bezbožnými písněmi!“

Chodba, kterou se vydali, brzo vústila do velkého kruhového sálu s vysokým klenutým stropem, podepřeným několika mohutnými sloupy. Místnost byla osvětlena mnoha svícemi, které trčely z podivných archaických svícňů a osvětlovaly zrudnost kolem sebe. Maxmilián se zastavil na prahu sálu a nevěřicně hleděl na scénu, která se uvnitř odehrávala. Bylo to jako zlý sen, ze kterého se nedalo probudit.

Uprostřed místnosti se nacházel velký kamenný oltář, pomalovaný mnoha ornamenty a pohanskými runami, mezi kterými se vyjímal velký pentagram padlého archanděla Azraela. U démonického oltáře stál opat Stefan, hejtman Olek a několik dalších mužů. Skláněli se nad třinácti kamennými miskami, rozeřazenými v kruhu uprostřed oltáře. Mnohé misky už skrývaly svůj obsah a podle rudé barvy Maxmilián tušil, že se jedná o nějaké

vnitřnosti. Lidské vnitřnosti, jak si s hrůzou uvědomil okamžik poté. Po obvodu místnosti se totiž nacházely do skály zapuštěné okovy, ve kterých bylo uvězněno dohromady třináct mužů. Byli nazí a z jejich zuboženého stavu bylo možno vyčíst utrpení, kterým prošli. Většina z nich měla oholenou lebku a Maxmilián v nich poznal kněze, o kterých opat Stefan tvrdil, že odjeli udílet poslední pomazání do horských vesnic. Byl mezi nimi i jáhen Thomas a další mladý muž – téměř ještě dítě – který se pokoušel vyčerpaně sepnout ruce k modlitbě. Byl to Milton Flanders. Jediní oni dva byli ještě na živu. Ostatní měli proříznutá hrdla a vyvrhnuté břišní dutiny. Hrudníky měli rozevřené v místech, kudy jim byla vyjmuta srdce, nacházející se nyní v obřadních miskách na oltáři.

„Ó, temný archanděli Azraeli, vůdče pekelných armád a vládce neštěstí, pohleď na své služebníky a potěš se pohledem na srdce další oběti, kterou ti přinášíme. Necht' ti otevře jedenáctou bránu pekla a ty se tak přiblížíš světu, který očekává tvůj příchod!“ pronesl opat Stefan a ostatní muži v černých pláštích začali propěvovat píseň v neznámém jazyce. Maxmilián pouze tušil, že to je jazyk Zapovězeného písma, kterým hovořili démoni a jejich pozemští přísluhovači.

Když dozpívali, obrátili se všichni k Thomasovi a pomalu k němu přistoupili. Hejtman Olek nesl kamennou misku a opat svíral velký zakřivený nůž potřísněný zasychající krví. Jáhen se zazmítal v řetězech a z hrdla se mu vydral poděšený skřek. Snad chtěl prosit o život, ale strach mu ovládl mysl natolik, že nebyl schopen jediného slova. Opat pomalu pozvedl nůž ke smrtelnému úderu.

„Došť!“ zakřičel Maxmilián a vtrhl do místnosti, následován Frederickem. Skupina mužů zůstala užasle stát.

Nikdo z nich nebyl schopen jakkoli reagovat na neočekávaný vpád narušitelů.

„Odložte ten nůž, hned!“ zavelel Maxmilián pevným hlasem a vrhl na opata pohled plný odporu a nenávišti. Frederick se postavil vedle Maxmiliána a široce se rozkročil, připraven kdykoli zasáhnout.

„Vida, náš inkvizitor je živý a zdravý,“ řekl opat a pomalu sklopil čepel obřadního nože. „Netušil jsem, že bude tak obtížné zbavit se vás!“

„To mě těší,“ zavrčel Maxmilián a nespouštěl z opata svůj zrak. Hrůzy toho dne se v něm vzbouřily a on s nekontrolovatelným vztekem hleděl do opatových žhnoucích očí.

„A dokonce jste si přivedl pomoc,“ usmál se opět opat a pohlédl na Fredericka, který na něj zloštně vycenil zuby.

„Schovejte si řeči pro tribunál, otče!“ řekl nevesele.

Opat však zavrtěl odmítavě hlavou. „Nemyslete si, že zde něco zmůžete, blázni. Tady nemá váš Bůh pražádnou moc. Jediný, kdo zde rozhoduje o životě či smrti, jsem já. Pohleďte!“

S těmi slovy pokynul svým soukmenovcům kolem sebe a ti se otočili směrem k Frederickovi. Maxmiliána náhle opouštěla sebejistota a odhodlanost. Poprvé v životě spatřil, jak se lidí zmocňují nečistě síly, ukryté v jejich nitru. Démoni vylézali na povrch duše a přebírali kontrolu nad těly smrtelníků.

Po tvářích temně zahalených mužů přebíhaly stíny a měnily tvary a rysy k nepoznání. Oči se obludně vypouklily a čelo vyklenulo, z úst se vyplazily tlusté oteklé jazyky a čelisti se nepřírozeně vysunuly kupředu. Pokožka na obličejích se napnula ke krajnosti a pokryla mok-

vajícími vědy. Z rukou vyrazily dlouhé křivé drápy a těla se začala pohybovat neuvěřitelnou rychlostí.

„Bože, odpusť mi, neboť jsem zhřešil!“ vykřikl Frederick a tasil meč. Opat Stefan se zasmál a pokynul svým pochopům, kteří se vrhli paladinovi vstříc. Ten nezaváhal a seknul po mladém jáhnovi, který se mu sápal po krku. Jedinou ranou svého meče odťal démonovi paži v rameni. Maxmilián však s hrůzou sledoval, jak z rány nevytekla ani kapka krve a démon v lidském těle bez zaváhání pokračoval v útoku ve snaze srazit paladina k zemi. Frederick jeho útok odrazil a rychlým výpadem probodl dalšího blížícího se útočníka. Ten, aniž by si všiml svého zranění, uchopil Fredericka oběma rukama za hrdlo a přitáhl se k němu, čímž si zarazil paladinův meč ještě hlouběji do těla. Znemožnil tak Frederickovi vyprostit jeho zbraň. Zbytek útočníků se na paladina vrhl jako smečka vlků na vyčerpanou kořist a štrhli ho k zemi. Rytíř bojoval o každý coul, aby se mu podařilo znovu vstát, ale proti přesile démonických útočníků neměl žádnou naději. Jeho útoky byly stále pomalejší, až se nakonec kolem jeho hrdla sevřely ruce démona v těle hejtmana Oleka a rdousily ho tak dlouho, dokud Frederickův obličej nezbrunátněl a jeho tělo neztuhlo v posmrtné křeči.

Maxmilián stál nad hrůznou scénérií jako smyslů zbavený. Nedokázal se ani pohnout, natož přijít Frederickovi na pomoc. Opat Stefan se tím nezakrytě bavil.

„Tak, můj mladý příteli, tato drobná neshoda byla vyřešena a my můžeme pokračovat. Ty budeš přihlížet, abys konečně pochopil, do čeho jsi to vlastně začal štrkat nos. Proč jsi se nespokojil s tou malou děvkou? Vždyt jsme ti ji chytili, připravili důkazy a ty jsi mohl pouze podepsat rozsudek smrti. Byl bys za to jistě pochválen a tvá zářná kariéra mohla začít. Ale ty jsi místo toho začal

štrkat nos do věcí kolem a přivodil sis tak vlastní záhubu. Někdy vám lidem nerozumím!“

Maxmilián se konečně vytrhl z náručí strachu. Výhruzně zvedl zrak.

„Odhoď ten nůž a propusť vězně, Stefane. Potom půjdeš se mnou – ty i tví přísluhovači – a budeš se zodpovídat ze svých činů. Obviňuji tě z bezbožnictví a uvaluji na tebe inkviziční vazbu!“

Opat se rozesmál a pokynul hejtmanovi Olekovi, jehož znetvořená démonická tvář se mezi tím vrátila do původní podoby. Hejtman se napřáhl a srazil Maxmiliána k zemi. Společně s ostatními ho začali surově kopat, až bylo slyšet praskání žeber.

„Došť!“ řekl opat po chvíli. „Chci, aby byl při smyslech a mohl se dívat, jak dokončujeme obřad. Pojdte, je nejvyšší čas – za chvíli už bude svítat!“

Muži se opět shromáždili u oltáře a Maxmilián s hrůzou v očích sledoval, jak předstupují k jáhnovi Thomasovi. Obřadní nůž se mu zanořil do hrdla ozvalo se odporné bubláání, jak se krev rozběhla z otevřené rány do obřadní misky. Vzápětí zapraskaly lámající se kosti, když opat vyhřežnul Thomasovo srdce z hrudi a vyjmul ostatní vnitřnosti. Tělo mladého jáhna se sesunulo k zemi a znehybnělo.

„To nemůžete...“ zakřičel Maxmilián nenávisťně a pokusil se vstát. Bolest v žebrech ho však znovu vrhla k zemi. Muži mezitím začali znovu zpívat démonické verše a chopili se třinácté misky.

„Ne, Milтона nesmíte zabít!“ zasípál Maxilián a s vypětí všech sil se mu podařilo opřít o zeď. Nedokázal však učinit jediný krok.

„Tobě, ó temný archanděli Azraeli, vůdče pekelných armád a vládce neštěstí, přinášíme tuto poslední obět.“

Nechť ti její srdce otevře poslední bránu pekla a ty vstoupíš do našeho světa, který tě očekával!“

„Ne!“ vykřikl Maxmilián a bezmocně sledoval, jak se tělo Miltona Flanderse naposledy křečovitě vzepjalo a znehybnělo poté, co mu opat zaživa vyřízl srdce z těla. Jeho poslední modlitba zůstala nedopovězena. Maxmiliánovi vytryskly z očí slzy nespravedlnosti.

„Bože, jak jsi to mohl dopustit?!“ řekl zaštrněným hlasem. „Jak můžeš hledět na to, co se zde děje a neučinit nic na obranu těch, kdož v tebe věří? Tohle není spravedlivé – tak kam ses poděl, abys tomu učinil přítrž?“

Ale Bůh neodpovídal. Místo něho pronikl do místnosti skrz třináct otevřených bran Azrael a zhmotnil se uprostřed sálu. Děs, který přitom zavanul kryptou, donutil opata a jeho přísluhovače klesnout na kolena.

„Vládče, ty jsi přišel!“ zašeptal opat, jako kdyby v to ani nedoufal. „Ty jsi opravdu zde!“

„Ano, jsem zde. Konečně!“ řekl Azrael a rozhlédl se po místnosti. Opat se při jeho pohledu přikrčil až úplně k zemi, neboť pohled padlého archanděla spaloval svou hrůzou. Teprve potom se odvážil pomalu povstat.

„Zde stojím, můj pane,“ zasípal očekáváním. „Vezmi si mé tělo a učiň ze mě nesmrtelný nástroj své pomsty za tisíciletý žalář Knížete temnot!“

Opat si teatrálně roztrhl plášť a vystavil svou koštnou hrud' Atraelovi v mučivém očekávání. Nic se však nestalo.

„Je mi líto, ale ty mi nejsi k ničemu,“ řekl Azrael. „Jsi pouhý ubožák, který je ovládán tělesným chtíčem a touhou po moci, která ti nebude nikdy náležet!“

„To nemůžeš!“ zavyl opat. „Udělal jsem všechno, jak stálo v obřadu Vyvolání. Musíš do mě vstoupit!“

„Nenech se vysmát,“ řekl pohrdavě Azrael. „Ten obřad mi pouze otevřel cestu na tento svět. Teď si můžu dě-

lat co chci a vtělit se do koho budu chtít. A ty to rozhodně nebudeš, ubožáku!“

„Ale nikdo jiný tu není!“ zavřeštěl opat. „Jedině má duše je připravena pojmout do sebe tvou velikost!“

„Omyl,“ řekl Azrael a obrátil se k Maxmiliánovi, který celou scénu sledoval bez jediného slova. „Je zde – přesně tak, jak jsem chtěl!“

Maxmilián stačil pouze nevěřícně vydechnout, když se k němu Azrael vrhnul a pronikl hluboko do jeho duše. Tělo mladého kněze se prudce zazmítalo, padlo k zemi a sevřeno v křečích se prohnulo do nepřirozeného oblouku, až zaprašťely klouby. Potom se několikrát prudce otřáslo a vrátilo do původní polohy, kde znehybnělo.

Opat to sledoval neschopen jediného pohybu. Nedokázal pochopit, co se to právě stalo. Maxmilián se na zemi pohnul a několikrát zakašlal.

„Kde... kde to jsem?“ zeptal se polohlasně a pomalu vstal. Najednou necítil žádnou bolest. Rozhlédl se kolem sebe a spatřil dílo zkázy, vykonané opatem a jeho démonickými společníky, kteří kolem nervózně poštávali a nevěděli, co mají dělat. V očích mu zasvitlo strašlivé poznání. Ucítil, jak se v něm vzdouvá vlna nekontrolovatelného hněvu. Viděl mrtvého rytíře Fredericka s rozdrásaným hrdlem. Viděl mladého jáhna Thomase, jak bezvládně visí v okovech s vyhřezlým srdcem. Viděl mladého Miliona Flanderse, který byl unesen a v této odporné kryptě obětován šíleným opatem jako kus dobytka. A viděl jeho sestru, Miriam Flandersovou, jak byla těmito přísluhovači pekel mnohokrát zbita a znásilněna, místo toho aby se jí dostalo pomoci a ochrany. Maxmiliánovi se v srdci rozhořel spalující hněv.

„Poddej se tomu, Maxmiliáne. Učiň ze sebe nástroj pomsty!“ šeptal mu Azrael z útroby jeho duše. „Na tohle

jsi přece čekal – zabij je všechny. Pomůžu ti, nebude to vůbec těžké.“

Maxmilián však potřásl hlavou a vzdorovitě zaťal pěsti. Slyšel ten hlas ve svém nitru, slyšel sám sebe říkat: „Zabij je!“ Na něco takového ale neměl právo. Kde se v něm vzalo to druhé já, které ho nabádá učinit něco tak strašlivého? Aby ten neznámý hlas ve svém nitru umlčel, kouzl se Maxmilián do rtů až vytryskla krev. On nezabíjel, ale soudil!

„A to je ti jedno, co udělali všem těm třinácti dobrým mužům?“ řekl Azrael. „Víš dobře, že byli vybráni pro svou čistotu a pevnou víru. To dopuštíš, aby jejich vrazi unikli bez potrestání?“

Maxmilián se zoufale chytil za hlavu a zacpal si uši. „Ne, to neudělám,“ vykřikl. „Kdybych to udělal, budu stejný jako oni. Budu je soudit spravedlivě a podle zákona!“

„A čím je to zákon?“ zasmál se Azrael. „Tvého Boha a tvých představených – a kde byli, když se tu páchalo to strašné zvěrstvo? Co udělali pro to, aby tomu zabránili?“

Maxmilián zařval zoufalým hlasem, ve kterém se lámala zlost a nenávišt. Muži kolem něho ho zaraženě pozorovali. Snad si ani neuvědomili, že se nad nimi chystá vynést svůj rozsudek.

„Udělej to!“ přikázal Azrael a pouhou myšlenkou ovládl Maxmiliánovo tělo. Jediným skokem se vrhnul k paladinovu meči a pozvedl ho.

„Byli jste shledáni vinnými ve všech bodech obžaloby,“ řekl ponuře směrem k překvapeným mužům, tísňícím se kolem opata. „A rozsudek zní – smrt!“

IX.

Maxmilián seděl v malé cele werthemského opatství, hlavu ukrytou v dlaních. Snažil se na nic nemyslet, ale nešlo mu to. Dokonce ani v modlitbách nenacházel klid. Přemýšlel o tom, jak moc se v posledních týdnech změnil jeho život. Občas měl pocit, že to všechno byl pouhý zlý sen, noční můra, ze které se brzo probudí. Ale nebylo tomu tak. Vše bylo skutečné. Všechno se to stalo. Akorát nevěděl, co všechno. Nedokázal si vzpomenout, co se dělo tam dole v kryptě. Nedokázal si vybavit, co se dělo předtím, než se vzpamatoval uprostřed místnosti plné mrtvých lidí, se zakrváceným mečem v jedné ruce a opatovu hlavou v druhé. Děsil se toho, co učinil. Děsil se krve na svém šarlatovém rouchu a děsil se pomyslení, že nedokázal ovládat své jednání. Nedokázal? Nebyl si tím jist. Možná, že učinil právě to, co chtěl. Nevěděl to ale jistě. Byl tam ten druhý hlas. Jeho skryté já.

Dveře cely se otevřely a dovnitř vstoupil postarší muž v šarlatovém plášti inkvizičního vyšetřovatele. Maxmilián k němu obrátil zrak.

„Je čas, bratře,“ řekl inkvizitor a vyvedl Maxmiliána z cely. Kráčeli chodbami směrem k sálu, kde už třetí den zasedal svatý tribunál severní diecéze. Říkalo se mu též Tribunál smrti, protože měl za těch několik měsíců trvání svaté inkvizice na svém seznamu největší počet usvědčených kacířů.

Když vstoupili, upřelo se na Maxmiliána několik desítek pohledů. Byli zde shromážděni všichni inkvizitoři z glatzburgské kurie. Nikdo nechyběl, ani nejstrašlivější prokurátor ze všech, otec Welfhar. Svědčilo to o významu, který byl přikládán procesu s Miriam

Flandersovou. Nebo s Maxmiliánem Conti? To nebyl mladý inkvizitor schopný říci.

„Svatý tribunál se dnes sešel naposledy, aby rozhodl v případě Miriam Flandersové,“ řekl otec Theodorick, nejvyšší soudce svatého tribunálu v glatzburgské diecézi. „Maxmiliáne Conti, předstoup před sobě rovné a vyslechni, na čem se tribunál usnesl!“

Maxmilián tak učinil a poklekl na malou modlitební lavici, která stála osamoceně uprostřed místnosti přímo před dlouhým stolem, za kterým sedělo několik desítek inkvizitorů. Tak takhle se cítí všichni, kdo jsou obviněni z kacířství, uvědomil si Maxmilián a zachvěl se. Soudce pokračoval.

„Tribunál znovu důkladně zvážil všechny vylíčené okolnosti a na jejich základě rozhodl takto – bratr Maxmilián Conti svým obětavým a vytrvalým vyšetřováním objasnil všechny okolnosti případu Miriam Flandersové a shledal ji vinnou z kacířství. Jako trest navrhl smrt upálením za živa, což bylo tribunálem schváleno v plném rozsahu. Co se týká opata Stefana a hejtmana Oleka, nebyly okolnosti jejich smrti spolehlivě zjištěny. Jelikož nebyla nalezena těla, považuje se tento případ za uzavřený a od jejich obžaloby se upouští. Werthemského opatství se s okamžitou platností ujme otec George, ustanovený biskupem Hillbrandtským.“

Maxmilián překvapeně zvedl zrak a jeho ústa se otevřela v němém úžasu. Vždyť on Miriam Flandersovou ve své výpovědi ani neobvinil, natož aby ji odsoudil k trestu smrti upálením. Byla přece nevinná!

Pohled bratra Theodorika však Maxmiliána přiměl mlčet. Když potom zasedání tribunálu skončilo, nechal si Theodorik Maxmiliána zavolat k sobě.

„Všechno je tak, jak má být,“ řekl přísně Theodorik. „Ta dívka je kacířka a podle zákona zasluhuje smrt. Vždyť jí tím činíme milost – očistíme její poskvrněnou duši od hříchu. Není to tak?“

Maxmilián potřásl hlavou. „Ale ona za nic nemohla – dohnal ji k tomu opat Stefan!“

„Pro toto tvrzení nejsou žádné důkazy, Maxmiliáne. A kromě toho – ona udělala, co udělala a lidé potřebují mít jistotu, že za to bude potrestána.“

„Lidé potřebují mít jistotu?“ usmál se nevesele Maxmilián. „A co vyšetřovatel – ten nepotřebuje mít jistotu? Protože já ji nemám!“

„Od toho jsme tu my, tví řeholní bratři, abychom ti ztracenou jistotu poskytlí, Maxmiliáne,“ řekl Theodorik. „Vedl sis opravdu dobře – vždyť to byl tvůj první případ. Buď rád, že to takhle dopadlo.“

„A co opat Stefan a ostatní? Jejich těla se přece našla, nebo ne?“

„Maxmiliáne, některé věci je lepší nechat být tak, jak jsou,“ řekl Theodorik.

„Ale to je zamlčování důkazů,“ ohradil se Maxmilián. „Je to proti zákonům a je to nespravedlivé!“

„Nespravedlivé?“ usmál se Theodorik. „Můj synu, spravedlnost je pouhý nástroj, nikoli absolutní cíl, rozumíš? Je to nástroj, který můžeme použít jak my, tak oni. A v případě, že by mohl poškodit víc nás než je, musíme tento nástroj používat opatrně, nebo se stane nástrojem naší zhouby.“

Maxmiliáne, stojíme na prahu nové éry. Staré zákony padají a rodí se nové. Musíme upevnit víru mezi lidem, než se zcela vytratí a celou říši pohltí nevěřící. Nemůžeme si dovolit rozkoly uvnitř církve samotné. Nepřítel musí vždycky stát tam venku a nikoli uvnitř, rozumíš?!”

Maxmilián tomu rozuměl, ale byl z toho rozladěn. Zcela zřetelně si uvědomoval, jak se jeho iluze a představy, které získal v semináři, pomalu rozpadají v prach. Ale když tomu tak bylo, jaký mělo význam se tím řídit? Jaký mělo význam věřit ve spravedlnost a v neomylnost církevních zákonů? Cožpak se všechny prostředky přizpůsobovaly cíli? Byl z toho zmatený a bolela ho hlava.

„Vidíš, Maxi, nic není černobílé – ani dobro, ani zlo,“ řekl tiše Azrael, usídlený v nejhlubším koutě jeho duše. „Ale slibuji ti, že než s tebou skončím, podíváš se až na dno obou stran!“

X.

Lidé se kolem popraviště tísnilo už od nejčasnějšího rána. Nikdo si nechtěl nechat ujít podívanou, která se ve Werthemu tak často nešťávala. Jiště, už několikrát se zde upalovalo, ale nikdy ještě nezbudil žádný případ pozornost celého inkvizičního tribunálu. Až nyní, těsně před nadcházející zimou.

Uprostřed popraviště stála hranice ze suchého kletší a slámy. Z jejího středu čněl silný kůl, ke kterému měla být už brzo přivázána Miriam Flandersová, aby byla zaživa upálena.

Inkvizitoři svatého tribunálu seděli v honosných křeslech na nevysokém dřevěném pódiu, potaženém rudým sukmem a jejich tváře byla přísnost sama. Několik desítek královských vojáků dohlíželo na pokojný průjezd vězeňského vozu až k popravišti.

Maxmilián seděl podle pravidel odděleně od tribunálu, aby mohl každý vidět, že to byl on, kdo vyšetřoval zločin a kdo podepsal rozsudek. Chtělo se mu zvracet.

„Už jí vezou!“ ozvalo se odněkud z davu a lidé se rozkřičeli nadšením. Byli jako zvířata, připraveni vrhnout se na svého nejslabšího druhu, který už nebyl schopen obrany. Vojáci tlačili rozvášněný dav zpět, aby udrželi lidi v dostatečné vzdálenosti a vůz s Miriam Flandersovou mohl projet až k popravišti.

„Zabijte tu čarodějnici!“ řvali lidé a vrhali na spoutanou dívku bláto a výkaly. Vojáci zasáhli a odehnali dav stranou, aby se Miriam nic nešťalo. Bylo důležité, aby mohla být živá a pokud možno při smyslech vyvedena na hranici. Vůz dojel až k popravišti a kápí zahalený kat převzal dívku od vojáků. Když mířil k popravčí hranici, napůl jí nesl, neboť nebyla schopna pohybu. Za ty tři týdny,

co uběhlo od osudových událostí, se její zdravotní stav zlepšil, ale duchem byla zcela někde mimo tělo. Maxmilián přemýšlel, jestli si na něj vůbec vzpomene. K čertu, i kdyby si nevzpomněla ona, já si to budu pamatovat až do konce svého života! zaklel Maxmilián a Azrael v jeho duši se škodolibě usmál.

Když kat dívku připoutal ke kůlu na hranici, Maxmilián povstal, aby dokončil ceremoniál. Země se pod ním podivně houkala, když mířil k dívce, bloumající svým zrakem kolem sebe. Nepřítomně se usmívala.

„Miriam Flandersová, byla jsi shledána vinnou ze spolků s ďáblem. Za své hříchy si zasloužíš ten nejvyšší trest, jehož pomocí bude tvá duše očištěna od svých hříchů. Chceš ke svému provinění ještě něco dodat?“

Dívka mu nevěnovala pozornost a sledovala vločky padající ze zatažené oblohy. Pravděpodobně ani netušila, kde je a co se bude dít.

„Miriam Flandersová,“ pokračoval Maxmilián v tom strašlivém divadle, „během vyšetřování jsi se vytrvale a zarputile odmítla přiznat ke svým hříchům. Chceš tak učinit nyní, před zraky všech? Slibuji ti, že pokud tak dobrovolně učiníš a doznáš se, budeš před upálením milosrdně uškrcena provazem.“

Davem to zašumělo zklamáním a následně očekáváním. Maxmilián jí visel na rtech a prosil Boha, aby alespoň kývla. Dívka však neučinila nic. Dav zaryčel nadšením. Chtěli vidět její bolest, její utrpení. Proto sem přišli. Všichni by zasluhovali stát na hranici místo ní, pomyslel si Maxmilián.

„Bůh nechť je milostiv tvé duši!“ řekl potom a vzal od kata zapálenou pochodeň. Přistoupil k hranici a s nepatrným zaváháním ji zabořil do navršeného kleští. Plameny okamžitě vyrazily vzhůru a lidé se rozkřičeli vzru-

šením. Dívka náhle pozvedla hlavu a stín šílenství na krátký okamžik pominul. Pohlédla na Maxmiliána a jejich zraky se setkaly.

„Já tě znám,“ zašeptala dívka. „Ty jsi ďábel!“